

P.Z. br. 387

HRVATSKI SABOR

Klasa: 215-01/09-01/04

Urbroj: 65-09-02

Zagreb, 19. lipnja 2009.

**ZASTUPNICAMA I ZASTUPNICIMA
HRVATSKOGA SABORA**

**PREDSJEDNICAMA I PREDSJEDNICIMA
RADNIH TIJELA**

Na temelju članaka 137. i 153. Poslovnika Hrvatskoga sabora u prilogu upućujem *Prijedlog zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, s Konačnim prijedlogom zakona*, koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora dostavila Vlada Republike Hrvatske, aktom od 19. lipnja 2009. godine uz prijedlog da se sukladno članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora predloženi Zakon donese po hitnom postupku.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila prof. dr. sc. Ivana Šimonovića, ministra pravosuđa, te Dražena Bošnjakovića i Marinu Dujmović Vuković, državne tajnike Ministarstva pravosuđa.

PREDSJEDNIK

Luka Bebić

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Klasa: 215-01/09-01/01

Urbroj: 5030109-09-1

Zagreb, 19. lipnja 2009.

P.Z. br. 387

REPUBLIKA HRVATSKA
61 - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marije 6

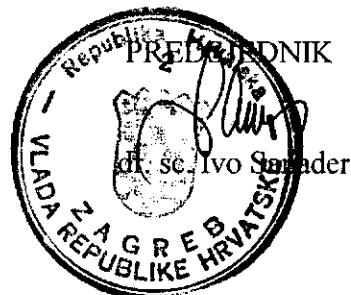
Prihvaćeno: 19-06-2009	
Klasifikacija: 215-01/09-01/01	Obj. št.: 65
Uredni broj: 50-09-01	Dr. št.: 1

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, s Konačnim prijedlogom zakona

Na temelju članka 84. Ustava Republike Hrvatske i članaka 129. i 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora, Vlada Republike Hrvatske podnosi Prijedlog zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, s Konačnim prijedlogom zakona za hitni postupak.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila prof. dr. sc. Ivana Šimonovića, ministra pravosuđa, te Dražena Bošnjakovića i Marinu Dujmović Vuković, državne tajnike u Ministarstvu pravosuđa.

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

**PRIJEDLOG ZAKONA O UREDU ZA SUZBIJANJE
KORUPCIJE I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA,
S KONAČNIM PRIJEDLOGOM ZAKONA**

Zagreb, lipanj 2009.

**PRIJEDLOG
ZAKONA O UREDU ZA SUZBIJANJE
KORUPCIJE I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA**

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje ovoga Zakona, sadržana je u odredbama članka 2. stavka 4. alineje 1. i članak 16. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/2001 i 55/2001 - pročišćeni tekst).

**II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI
ZAKONOM TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA
PROISTEĆI**

1. Republika Hrvatska ispunjavajući obveze preuzete međunarodnim konvencijskim pravom (Kaznenopravna konvencija o korupciji i Konvencija UN protiv transnacionalnog organiziranog kriminaliteta) i usklađujući zakonska rješenja sa zakonodavstvima europskih zemalja koja se odnose na područje suzbijanja korupcije i organiziranog kriminaliteta, a u cilju efikasnijeg suzbijanja korupcije i organiziranog kriminaliteta, Hrvatski sabor je 28. rujna 2001. godine donio Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta («Narodne novine» broj 88/01). Zakon je stupio na snagu 19. listopada 2001. godine dok su prve izmjene i dopune izvršene u veljači 2002. godine («Narodne novine», broj 12/02), a zatim su uslijedile izmjene i dopune u 2005. godini («Narodne novine», broj 33/05 i 48/05), te u 2007. godini («Narodne novine», broj 76/07).

Funkcioniranje Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (u daljnjem tekstu: USKOK ili Ured) kao posebnog državnog odvjetništva i normativna rješenja Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (u daljnjem tekstu: Zakon) temelje se na prožimanju represivne, edukativne i preventivne uloge USKOK-a u odnosu kako na fenomen korupcije, a isto tako i organizirani kriminal. Ured djeluje za područje cijele države, sa sjedištem u Zagrebu, a počeo je s radom u prosincu 2001. godine.

Donošenjem ovoga Zakona Republika Hrvatska je ispunila obveze iz međunarodnih konvencija i udovoljila potrebama racionalne kaznene politike koje zahtijevaju provedbu učinkovitih mjera na području organiziranog kriminaliteta.

2. Nakon donošenja Zakona Hrvatska je pristupila ključnim multilateralnim međunarodnim pravnim instrumentima koji sadrže odredbe vezane za učinkovito sprječavanje korupcije i borbu protiv organiziranog kriminaliteta. Hrvatska je ratificirala Građanskopravnu konvenciju o korupciji te Kaznenopravnu konvenciju o korupciji koja je i stupila na snagu u srpnju prošle godine.

To su bili razlozi za donošenje Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, kojega je Hrvatski sabor donio na sjednici

25. veljače 2005. godine, a koji je objavljen u Narodnim novinama br.: 33/05. Ovim Zakonom su izmijenjene i dopunjene tri skupine odredbi:

a) Prilagođena je struktura USKOK-a potrebama učinkovitije međunarodne suradnje i precizira djelokrug Odjela za sprječavanje pojava korupcije i za odnose s javnošću.

b) Nadležnost je posebno uređena i povećane su mogućnosti prijenosa postupka na druge sudove.

c) Precizirani su odnosi između USKOK-a, Ravnateljstva policije Ministarstva unutarnjih poslova, Porezne uprave, Ureda za sprječavanje pranja novca, suca izvršenja, te su proširene izvidne ovlasti USKOK-a u pogledu podataka koji predstavljaju bankovnu tajnu zaštićenu Zakonom o bankama i u pogledu pokretanja postupka prisilnog oduzimanja prihoda.

Nove izmjene uslijedile su u 2007. godini i objavljene su u „Narodnim novinama“ broj 76/07. Ovim izmjenama i dopunama Zakona izvršene su izmjene i dopune članka 21. koji se odnosi na nadležnost Ureda. Nadležnost je proširena i na kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 337. Kaznenog zakona ako je to djelo počinila službena osoba, na koji način je značajno proširena nadležnost USKOK-a i povećan broj kaznenih prijava u njegovoj nadležnosti.

3. Donošenjem novog Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine broj 152/08) ukinuta je sudska istraga i uvedena državnoodvjetnička istraga. Kontradiktornom postupku, prema vladajućem stajalištu u teoriji i poredbenom zakonodavstvu, prikladnija je struktura u kojoj se okrivljenik suprotstavlja tužitelju, a ne sudu (istražnom sucu). Uslijed ove značajne konceptijske izmjene kaznenog postupka izmijenjene su odredbe o pravima i dužnostima državnog odvjetnika, pa dakle i Ravnatelja USKOK-a i njegovih zamjenika.

Državni odvjetnik je subjekt koji vodi istragu (članak 38. stavak 2. točke 3. i 4. ZKP). On postaje *dominus litis* prethodnog postupka. Državni odvjetnik preuzima prava i dužnosti prikupljanja dokaza za optužnicu. Prema novom Zakonu o kaznenom postupku sud više niti u jednoj fazi postupanja ne kumulira funkcije istraživanja i odlučivanja koje je imao istražni sudac. Dakako, takav ustroj postavlja bitno drukčije i složenije zadaće pred državnog odvjetnika.

4. Zbog značajnih izmjena položaja i ovlasti državnog odvjetnika u kaznenom postupku nužno je u zakonima koji se odnose na ustroj i rad državnog odvjetništva unijeti odredbe koje se odnose na ovlasti i dužnosti državnog odvjetnika u prethodnom i kaznenom postupku. To je nužno učiniti jer Zakon o kaznenom postupku polazi od pretpostavke da će se kako rad policije, tako i rad državnog odvjetnika u prethodnom postupku urediti posebnim tzv. „doticajnim zakonima“ kako bi državni odvjetnik mogao nadzirati provođenje izvida, na što je ovlašten člankom 38. Zakona o kaznenom postupku, ali i provođenje istrage, posebno dokaznih radnji koje provodi istražitelj.

Kako su dakle, u novom Zakonu o kaznenom postupku ovlasti državnog odvjetnika u svezi provođenja i nalaganja provođenja izvida značajno proširene u odnosu na ovlasti kako su one sada uređene Zakonom o kaznenom postupku nužno je mijenjati Zakon o državnom odvjetništvu u tom dijelu, ali i Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta radi usklađivanja s Zakonom o kaznenom postupku.

Zbog toga su u nacrtu prijedloga Zakona o državnom odvjetništvu koji je upućen Vladi Republike Hrvatske unijete odredbe kojima se uređuju ovlasti državnog odvjetnika u prethodnom i u odnosu na kazneni postupak, a kojima je cilj omogućiti državnom odvjetniku nadzor nad prethodnim postupkom, odnosno da se istraživanje provodi u odgovornosti državnog odvjetnika.

5. Uvažavajući činjenicu da se sada zbog promijenjene uloge u prethodnom postupku na isti ili sličan način propisuju ovlasti državnog odvjetnika u redovnim državnim odvjetništvima i u USKOK-u bilo je nužno brisati ili mijenjati odredbe o pojedinim posebnim ovlastima koje je Ravnatelj USKOK-a imao u prethodnom postupku u skladu s izmjenama Zakona o kaznenom postupku.

Pored navedenog, nakon zadnjih izmjena Zakona o USKOK-u uslijedile su izmjene Zakona o državnom odvjetništvu koji se Zakon, ako nema posebnih odredbi u Zakonu o USKOK-u primjenjuje i na rad USKOK-a, a kojima su na novi način propisane obveze u svezi imenovanja, sigurnosnih provjera i prijavljivanja imovine.

Također su u značajnoj mjeri mijenjane odredbe Ovršnog zakona koje se primjenjuju prilikom „zamrzavanja“ imovine stečene kaznenim djelima zbog čega je nužno odredbe sadašnjeg Zakona u uskladiti s tim odredbama.

6. Sve gore navedeno tražilo je donošenje novih odredbi kojima se dopunjuje ili mijenja postojeći Zakon o USKOK-u.

Kako je Zakon do sada mijenjan u tri navrata, čime su u značajnoj mjeri izmijenjene pojedine njegove odredbe, a posebno cijeneći da je sada nužno izmijeniti veći broj postojećih odredbi ocijenjeno je da bi trebalo donijeti novi zakon.

7. Novi Zakon o uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta nema značajnih novina, jer su kako je to gore istaknuto odredbe o ovlastima državnog odvjetnika u prethodnom postupku unesene u Zakon o državnom odvjetništvu koji se primjenjuje i od strane USKOK.-a, ako nije ovim Zakonom drugo propisano.

U njemu su prvenstveno izvršena usklađivanja s novim Zakonom o kaznenom postupku, a koja je bilo nužno izvršiti kako bi se Zakon mogao primijeniti nakon stupanja na snagu novog Zakona o kaznenom postupku. Značajna novina su jedino odredbe članka 37. i 43. na osnovu kojih se daje mogućnost ublažavanja kazne osuđenoj osobi koja svjedoči u slučajevima kada je to nužno, jer se na drugi način kaznena djela drugim članovima zločinačkog udruženja ne mogu dokazati.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Za provođenje ovoga Zakona nije potrebno osigurati dodatna sredstva u državnom proračunu za 2009. godinu. Kako su za primjenu Zakona o kaznenom postupku već osigurana sredstva u državnom proračunu za 2009. godinu, a koji će se primjenjivati od 1. srpnja 2009. godine, za primjenu ovoga Zakona nije potrebno osiguravati dodatna sredstva u državnom proračunu, jer su potrebna sredstva za rad USKOK-a već planirana u okviru Zakona o kaznenom postupku.

IV. RAZLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Odredbom čl. 159. Poslovnika Hrvatskog sabora («Narodne novine», broj 6/02, 41/02, 91/03 i 58/04) predviđena je mogućnost da Zakon bude donijet i po hitnom postupku. S obzirom da se ovim Zakonom uređuje nadležnost i ovlasti Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, sukladno Zakonu o kaznenom postupku koji stupa na snagu 1. srpnja 2009. godine, potrebno je ovaj Zakon donijeti po hitnom postupku kako bi se i ovaj Zakon mogao primjenjivati od 1. srpnja 2009. godine.

V. TEKST KONAČNOG PRIJEDLOGA ZAKONA

Prilaže se tekst Konačnog prijedloga zakona o uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta s konačnim prijedlogom Zakona.

**KONAČNI PRIJEDLOG
ZAKONA O UREDU ZA SUZBIJANJE
KORUPCIJE I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA**

UVODNE ODREDBE

Članak 1.

(1) Ovim se Zakonom uređuju:

1. ustrojstvo, nadležnost i ovlasti Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (u daljnjem tekstu: Ured),
2. djelokrug i nadležnost sudova i postupanje u predmetima kaznenih djela određenih ovim Zakonom,
3. imenovanje Ravnatelja Ureda (u daljnjem tekstu: Ravnatelj) i zamjenika ravnatelja, raspoređivanje na rad državnih odvjetnika i njihovih zamjenika, uvjeti za primanje službenika i namještenika i osiguranje sredstava za rad Ureda,
4. osiguranje prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine ostvarene kaznenim djelom,
5. suradnja tijela državne vlasti i drugih tijela i osoba s Uredom,
6. međunarodna suradnja u kaznenom progonu i istraživanju kaznenih djela iz nadležnosti Ureda.

(2) Izrazi koji se koriste u ovom Zakonu, za osobe u muškom rodu, uporabljeni su neutralno i odnose se na muške i ženske osobe (ravnatelj/ravnateljica, državni odvjetnik/državna odvjetnica; istražitelj/istražiteljica; savjetnik/savjetnica, sudac/sutkinja i dr.).

Članak 2.

(1) Ured je posebno državno odvjetništvo koje se ustanovljuje za područje Republike Hrvatske i ima sjedište u Zagrebu.

(2) Ako u ovom Zakonu nije što drukčije propisano, na ustrojstvo i djelatnost Ureda primjenjuju se odredbe Zakona o državnom odvjetništvu.

(3) Ured ima pečat koji sadrži sljedeći naziv: Republika Hrvatska – Državno odvjetništvo, Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta i grb Republike Hrvatske. Na zgradi u kojoj je smješten Ured, mora biti istaknut naziv: Republika Hrvatska, Državno odvjetništvo, Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, grb i zastava Republike Hrvatske.

**II. USTROJSTVO, NADLEŽNOST I OVLAŠTI UREDA, IMENOVANJE RAVNATELJA I
NJEGOVIH ZAMJENIKA**

1. Ustrojstvo Ureda

Članak 3.

(1) Radom Ureda upravlja Ravnatelj. Za Ravnatelja može se imenovati zamjenik Glavnoga državnog odvjetnika Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Glavni državni odvjetnik), odnosno županijski državni odvjetnik ili njegov zamjenik koji ispunjava uvjete za imenovanje za zamjenika Glavnoga državnog odvjetnika.

(2) Ravnatelja imenuje Glavni državni odvjetnik uz prethodno mišljenje ministra nadležnog za poslove pravosuđa, te mišljenje kolegija Državnog odvjetništva Republike Hrvatske.

(3) Mišljenje iz stavka 2. ovoga članka ministar nadležan za poslove pravosuđa daje u roku od trideset dana od dana primitka zahtjeva.

(4) Postupak za imenovanje Ravnatelja Glavni državni odvjetnik pokreće četiri mjeseca prije isteka razdoblja na koje je imenovan Ravnatelj.

(5) Kandidat za ravnatelja daje pisani pristanak za imenovanje na dužnost Ravnatelja kao i izjavu kojom pristaje na sigurnosne provjere.

(6) Uz zahtjev za davanje mišljenja Glavni državni odvjetnik dostavit će ministru nadležnom za poslove pravosuđa pisani pristanak kandidata za imenovanje na dužnost Ravnatelja.

(7) Sigurnosne provjere i provjere imovnog stanja Ravnatelja, na osnovi zahtjeva Glavnog državnog odvjetnika mogu se obaviti prije imenovanja i tijekom razdoblja na koje je imenovan sukladno posebnim propisima.

Članak 4.

(1) Ravnatelj se imenuje za vrijeme od četiri godine. Nakon isteka razdoblja na koje je imenovan Ravnatelj može biti ponovno imenovan na tu dužnost.

(2) Ravnatelj se razrješuje dužnosti u slučajevima razrješenja od dužnosti državnog odvjetnika propisanim u Zakonu o državnom odvjetništvu.

(3) Osim u slučajevima iz stavka 2. ovoga članka Ravnatelj će se razriješiti dužnosti ako ne pristane na sigurnosne provjere ili ometa njihovu provedbu.

(4) U slučajevima iz stavka 2. ovoga članka, osim ako se ne odnose na razrješenje zbog stegovnih razloga i iz slučajeva iz stavka 3. ovoga članka, Ravnatelj zadržava dužnost zamjenika Glavnoga državnog odvjetnika, odnosno županijskoga državnog odvjetnika, ali ne može raditi u Uredu.

(5) Ravnatelj ima prava i dužnosti kao državni odvjetnik.

Članak 5.

(1) Poslove državnog odvjetništva u Uredu obavlja Ravnatelj i zamjenici ravnatelja. Broj zamjenika ravnatelja u Uredu određuje ministar nadležan za poslove pravosuđa na prijedlog Glavnoga državnog odvjetnika.

(2) Zamjenik Ravnatelja ima u radu na predmetima i u postupku prava i dužnosti zamjenika državnog odvjetnika.

Članak 6.

Ravnatelj uz prethodnu suglasnost ministra nadležnog za poslove pravosuđe donosi sistematizaciju radnih mjesta službenika i namještenika.

Članak 7.

Ravnatelja Ureda ocjenjuje Glavni državni odvjetnik, a zamjenike ravnatelja ocjenjuje Ravnatelj na način i pod uvjetima utvrđenim u Zakonu o državnom odvjetništvu.

Članak 8.

(1) Za zamjenika ravnatelja u Ured može biti raspoređen državni odvjetnik ili zamjenik državnog odvjetnika koji je poslije položenoga pravosudnog ispita proveo na radu najmanje osam godina kao sudac, državni odvjetnik, zamjenik državnog odvjetnika, odvjetnik ili kao policijski službenik na poslovima suzbijanja kriminaliteta, te koji ima izražene sklonosti i sposobnosti za istraživanje najtežih i najsloženijih kaznenih djela.

(2) Zamjenika ravnatelja raspoređuje se na način, pod uvjetima i po postupku u kojem se osigurava njegova stručnost, samostalnost i sposobnost za obnašanje državnoodvjetničke dužnosti na poslovima Ureda.

(3) Stručno znanje i sposobnost za obnašanje državnoodvjetničke dužnosti za rad u Uredu utvrđuje se na osnovi mišljenja o radu kandidata kojeg daje državni odvjetnik, procjene njegovog rada na složenim predmetima, njegovoj uspješnosti u predistražnom postupku i tijekom kaznenog postupka, te na osnovi ocjene o obnašanju državnoodvjetničke dužnosti.

Članak 9.

(1) Slobodno mjesto zamjenika ravnatelja oglašava se na način dostupan državnim odvjetnicima i zamjenicima. Kandidati se mogu javiti na oglas u roku od trideset dana od dana objave.

(2) Zamjenika ravnatelja raspoređuje na rad u Ured Glavni državni odvjetnik na prijedlog Ravnatelja iz reda državnih odvjetnika i zamjenika državnih odvjetnika na vrijeme od četiri godine, nakon isteka tog razdoblja zamjenik ravnatelja može biti ponovno raspoređen na rad u Ured. U odluci o raspoređivanju Glavni državni odvjetnik će cijeliti podatke iz članka 7. stavka 3. ovoga Zakona, a osobito podatke o obnašanju državnoodvjetničke dužnosti kandidata.

(3) Ako Ravnatelj ne bude ponovno imenovan ili zamjenik ravnatelja ne bude ponovno raspoređen na rad u Ured nastavlja raditi kao zamjenik državnog odvjetnika u državnom odvjetništvu u kojem je radio prije dolaska u Ured.

(4) U postupku raspoređivanja zamjenika ravnatelja na odgovarajući način primjenjuju se odredbe članka 3. stavka 4. do 7. ovoga Zakona.

Članak 10.

(1) Na razrješenje zamjenika ravnatelja primjenjuju se odredbe Zakona o državnom odvjetništvu. Zamjenik ravnatelja prestaje s radom u Uredu i iz razloga navedenih u članku 4. stavku 3. ovoga Zakona.

(2) Osim razloga navedenih u stavku 1. ovoga članka Glavni državni odvjetnik može na prijedlog Ravnatelja razriješiti zamjenika ravnatelja koji nema izražene sklonosti i sposobnosti za istraživanje najtežih i najsloženijih kaznenih djela korupcije i organiziranog kriminala.

(3) Ravnatelj može podnijeti prijedlog iz stavka 2. ovoga članka ako se pregledom rada zamjenika ravnatelja utvrdi da nema izražene sklonosti i sposobnosti za istraživanje kaznenih djela korupcije i organiziranog kriminala. Na zahtjev Ravnatelja taj pregled obavlja Državno odvjetništvo Republike Hrvatske.

(4) Ravnatelj može uz suglasnost ministra nadležnog za poslove pravosuđa, a zamjenik uz suglasnost Ravnatelja prestati s radom u Uredu na vlastiti zahtjev.

(5) Odluku o prestanku rada zamjenika ravnatelja iz razloga navedenog u stavku 2. ovoga članka te o prestanku rada Ravnatelja i zamjenika ravnatelja iz razloga navedenog u stavku 4. ovoga članka donosi Glavni državni odvjetnik.

(6) Ravnatelj ili zamjenik ravnatelja koji prestane s radom u Uredu pod uvjetima iz stavka 2. i 4. ovoga članka nastavlja rad kao zamjenik u državnom odvjetništvu u kojem je radio prije imenovanja, odnosno raspoređivanja u Ured.

Članak 11.

(1) Iznimno, ako za to postoje osobito važni razlozi, Glavni državni odvjetnik može na prijedlog Ravnatelja na rad u Ured uputiti državnog odvjetnika ili zamjenika državnog odvjetnika za rad u određenom predmetu ili na određeno vrijeme.

(2) U postupku upućivanja na rad u Ured na odgovarajući način primjenjuju se odredbe članka 3. stavka 5. do 7. ovoga Zakona.

(3) Upućivanje na rad u slučajevima iz stavka 1. ovoga članka traje najdulje godinu dana.

Članak 12.

(1) U postupku prijama viši savjetnici, savjetnici i stručni suradnici daju izjavu o imovini koju posjeduju ili njome raspolaže i izjavu kojom pristaju na sigurnosne provjere.

(2) Stručni suradnici u Uredu pomažu Ravnatelju ili zamjeniku u radu u predmetima u kojima su potrebna posebna znanja, a mogu i samostalno obavljati poslove kad je to određeno zakonom ili drugim propisom.

(3) U postupku prijama ostali službenici i namještenici daju izjavu o imovini koju posjeduju ili njome raspolaže i izjavu kojom pristaju na sigurnosne provjere.

Članak 13.

Ured u svom sastavu ima:

1. odjel za istraživanje i dokumentaciju,
2. odjel za sprječavanje pojava korupcije i za odnose s javnošću,
3. odjel državnih odvjetnika koji nastupaju kao tužitelji (u daljnjem tekstu: odjel tužitelja),
4. odjel za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage.
5. tajništvo,
6. prateće službe.

Članak 14.

(1) Odjel za istraživanje i dokumentaciju:

1. sustavno prikuplja podatke o pojavama korupcije i organiziranog kriminaliteta,
2. ustrojava i vodi bazu podataka koji mogu služiti kao izvor saznanja u postupku za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona,
3. potiče i usmjerava suradnju između državnih tijela u cilju otkrivanja pojava korupcije i organiziranog kriminaliteta,
4. obavlja i druge poslove prema godišnjem rasporedu poslova u Uredu.

(2) Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će posebna pravila o vođenju baze podataka u skladu s propisima za zaštitu tajnosti podataka i zaštiti osobnih podataka.

(3) Poslove Odjela za istraživanje i dokumentaciju obavljaju savjetnici i stručni suradnici pod nadzorom zamjenika ravnatelja koji je godišnjim rasporedom poslova zadužen za rukovođenje odjelom.

Članak 15.

(1) Odjel za sprječavanje pojava korupcije i za odnose s javnošću:

1. upoznaje javnost o opasnosti i štetnosti korupcije te o metodama i sredstvima njihovoga sprječavanja,
2. na temelju ovlasti i upute Ravnatelja Ureda izvješćuje javnost o radu Ureda,
3. sastavlja izvješća i izrađuje raščlambe o pojavnim oblicima i uzrocima korupcije u javnom i privatnom sektoru, a može davati Ravnatelju Ureda i poticaje za donošenje novih ili izmjene važećih propisa,
4. obavlja i druge poslove prema godišnjem rasporedu poslova u Uredu.

(2) Poslove Odjela za sprječavanje pojava korupcije i za odnose s javnošću obavljaju savjetnici i stručni suradnici pod nadzorom zamjenika ravnatelja koji je godišnjim rasporedom poslova raspoređen za upravljanje odjelom.

Članak 16.

(1) Odjel tužitelja obavlja poslove državnoga odvjetnika prema Zakonu o kaznenom postupku („Narodne novine broj 152/08) i drugim propisima, a posebno:

1. usmjerava rad policije i drugih tijela u otkrivanju kaznenih djela iz članka 21. ovoga Zakona i zahtijeva prikupljanje podataka o tim djelima,
2. predlaže primjenu mjera osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda i imovine ostvarene kaznenim djelom predviđene ovim Zakonom i drugim propisima,
3. obavlja druge poslove prema rasporedu poslova u Uredu.

(2) Ako je to potrebno zbog velikog broja predmeta mogu se u Odjelu tužitelja osnovati odsjeci za postupanje pred županijskim sudovima u Osijeku, Rijeci i Splitu.

(3) Poslove u Odjelu tužitelja obavljaju zamjenici ravnatelja, savjetnici i stručni suradnici pod nadzorom zamjenika koji je godišnjim rasporedom poslova raspoređen za upravljanje odjelom.

Članak 17.

(1) Odjel za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage:

1. u skladu s međunarodnim ugovorima surađuje s nadležnim tijelima drugih država i međunarodnih organizacija,
2. određuje članove u zajednička istražna tijela koja se na temelju međunarodnog ugovora ili na temelju uglavka za pojedinačni slučaj osnivaju radi istrage, kaznenog progona ili zastupanja optužbe pred sudom za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona, u Republici Hrvatskoj, ili jednoj ili više drugih država.

(2) U zajedničkim istragama na području Republike Hrvatske Odjel za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage nadzire primjenu domaćih propisa te poštivanje suvereniteta Republike Hrvatske. O uočenim nedostacima ili spornim pitanjima koja se ne mogu razriješiti savjetovanjem s nadležnim tijelom druge države ili njegovim predstavnicima, obavješćuje bez odgode Ravnatelja koji će po potrebi zatražiti mišljenje ministarstva nadležnog za poslove pravosuđa i ministarstva nadležnog za vanjske poslove.

(3) Za potrebe zajedničke istrage Odjel za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage:

1. prima zahtjeve druge države za poduzimanje posebnih dokaznih radnji kaznenih djela sukladno članku 332. Zakona o kaznenom postupku i poduzima potrebne radnje pred nadležnim sudovima,

2. u slučaju osobito hitnih radnji, koje su nadležna tijela drugih država prema posebnom sporazumu ovlaštena samostalno poduzimati na području Republike Hrvatske, nadzire poduzimanje, pazeći da nadležno tijelo druge države pri tome ne naruši nepovredivost doma ili pravo na osobnu slobodu i dostojanstvo osobe. Nakon provođenja tih radnji podnosi završno izvješće Ravnatelju koji može zatražiti nazočnost ovlaštene strane službene osobe prilikom podnošenja izvješća,

3. prima zahtjeve nadležnih tijela druge države za pružanje pravne pomoći u postupcima za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona. O primanju i postupanju po zahtjevu, odjel će obavijestiti Državno odvjetništvo Republike Hrvatske.

Članak 18.

Tajništvo obavlja kadrovske i druge poslove prema godišnjem rasporedu poslova u Uredu.

Članak 19.

(1) Osiguranje prostorija Ureda, osoba, objekata i radnji koje poduzima Ured, obavljaju tjelesnom i tehničkom zaštitom službenici pravosudne policije raspoređeni na rad u Ured.

(2) Tjelesna zaštita je neposredno čuvanje i osiguravanje osoba i imovine izravnim poduzimanjem mjera sigurnosti i sredstava prisile.

(3) Tehnička zaštita osoba i imovine ostvaruje se tehničkim sredstvima i napravama čiju vrstu, namjenu i kakvoću određuje ministar nadležan za pravosuđe.

Članak 20.

(1) Službenike pravosudne policije premješta na rad u Ured ministar nadležan za poslove pravosuđa. Prije raspoređivanja na rad u Ured službenici pravosudne policije daju izjavu o imovini koju posjeduju ili njome raspolaže i izjavu kojom pristaju na sigurnosne provjere.

(2) Za vrijeme rada u Uredu službenici pravosudne policije postupaju prema nalogima i uputi Ravnatelja i ne mogu bez njegova prethodnog odobrenja obavljati druge poslove.

2. Nadležnost Ureda

Članak 21.

(1) Ured obavlja poslove državnog odvjetništva u predmetima kaznenih djela:

1. zlorabe u postupku stečaja iz članka 283. stavka 2. i 3. Kaznenog zakona («Narodne novine», br. 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03., 105/04 i 71/06 .), (u daljnjem tekstu: KZ), nelojalne konkurencije u vanjskotrgovinskom poslovanju iz članka 289. stavka 2. KZ, zlorabe obavljanja dužnosti državne vlasti iz članka 338. KZ, protuzakonitog posredovanja iz članka 343. KZ, primanja mita iz članka 347. KZ, primanja mita u gospodarskom poslovanju iz članka 294.a KZ, davanja mita iz članka 348. KZ i davanja mita u gospodarskom poslovanju iz članka 294.b KZ,

2. zlorabe položaja i ovlasti iz članka 337. Kaznenog zakona, ako je ta djela počinila službena osoba označena u članku 89. stavku 3. Kaznenog zakona«.

Dosadašnje točke 2., 3., 4. i 5. postaju točke 3., 4., 5. i 6.

3. protupravnog oduzimanja slobode iz članka 124. stavka 3. KZ, otmice iz članka 125. stavka 2. KZ, prisile iz članka 128. stavka 2. KZ, trgovanja ljudima i ropstva iz članka 175. stavka 3. KZ, protuzakonitog prebacivanja osoba preko državne granice iz članka 177. stavka 3. KZ, razbojništva iz članka 218. stavka 2. KZ, iznude iz članka 234. stavka 2. KZ, ucjene iz članka 235. stavka 2. KZ, prikrivanja protuzakonito dobivenog novca iz članka 279. stavka 3. KZ i protupravne naplate iz članka 330. stavka 4. i 5 KZ, ako su ta kaznena djela počinjena u sastavu grupe (članak 89. stavak 22. KZ) ili zločinačke organizacije,

4. zloporabe opojnih droga iz članka 173. stavka 3. KZ,

5. udruživanja za počinjenje kaznenih djela iz članka 333. KZ, uključujući pri tome sva kaznena djela koja je počinila ta grupa ili zločinačka organizacija, osim za kaznena djela protiv Republike Hrvatske i oružanih snaga,

6. počinjenih u vezi s djelovanjem grupe ili zločinačke organizacije za koja je propisana kazna zatvora u trajanju duljem od tri godine, a kazneno djelo je počinjeno na području dviju ili više država ili je značajan dio njegovog pripremanja ili planiranja izvršen u drugoj državi.

(2) Ured je nadležan i za vođenje kaznenog postupka protiv organizatora grupe ili zločinačke organizacije za počinjenje kaznenih djela podvođenja iz članka 195. stavka 2. KZ, nedozvoljene trgovine zlatom iz članka 290. stavka 2. KZ i izbjegavanja carinskog nadzora iz članka 298. stavka 2. i 3. KZ.

(3) Ured je nadležan i za kaznena djela prikrivanja protuzakonito dobivenog novca iz članka 279. stavka 1. i 2. KZ, sprječavanja dokazivanja iz članka 304. stavka 1. i 2. KZ, prisile prema pravosudnom dužnosniku iz članka 309. KZ, sprječavanja službene osobe u obavljanju službene dužnosti iz članka 317. KZ, napada na službenu osobu iz članka 318. KZ te kazneno djelo otkrivanja identiteta zaštićenog svjedoka iz članka 305.a KZ, ako su ova djela počinjena u vezi s počinjenjem kaznenih djela iz stavka 1. i 2. ovoga članka.

Članak 22.

Na obrazloženi prijedlog Ravnatelja Glavni državni odvjetnik može odrediti da u predmetima za kaznena djela iz članka 337. stavak 1. i 2. KZ u prethodnom postupku do podizanja optužnice postupa mjesno nadležno općinsko državno odvjetništvo, ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako postoje drugi važni razlozi.

Članak 23.

Sva tijela državne vlasti i sve pravne osobe koje u svojem djelokrugu ili u obavljanju svoje djelatnosti saznaju za okolnosti i podatke koji upućuju na neko kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona, posebice za one koje kroz način planiranja i pripremanja kaznenog djela, način počinjenja, postupanje s ostvarenim financijskim sredstvima, sudjelovanje u poslovnom prometu, konspirativno ponašanje počinitelja, povezanost s inozemstvom, korupciju ili pokušaje korupcije i druga slična ponašanja (naznake organiziranog kriminaliteta) ukazuju na djelovanje udruženja od najmanje tri osobe koje su se udružile radi činjenja kaznenih djela, dužne su o tim okolnostima podnijeti kaznenu prijavu ili obavijestiti Ured.

Članak 24.

(1) Ako se uz osnove sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progon poduzima po službenoj dužnosti, pojave naznake organiziranog kriminaliteta ili korupcije, policija će odmah o tome izvijestiti nadležno državno odvjetništvo i u dogovoru s tim državnim odvjetništvom poduzeti bez odgode potrebne radnje i o tome izvijestiti Ured.

(2) Nakon primitka obavijesti iz stavka 1. ovoga članka, Ured može, ako ocijeni da je počinjeno kazneno djelo iz njegove nadležnosti, preuzeti rad u predmetu. O tome izvješćuje policiju i državno odvjetništvo koje je do tada postupalo u predmetu.

(3) Glavni državni odvjetnik može napatkom odrediti da se u državnim odvjetništvima koja imaju u radu veći broj predmeta iz stavka 1. ovoga članka, odredi zamjenik koji će policiji davati upute i za poduzimanje potrebnih radnji i mjera, te po potrebi provoditi druge izvide.

(4) Ako državno odvjetništvo iz stavka 1. ovoga članka smatra da ne postoje naznake organiziranog kriminaliteta ili korupcije o tome izvješćuje Ured. Ured može zatražiti da Glavni državni odvjetnik da napatuk iz članka 54. stavka 3. Zakona o državnom odvjetništvu.

(5) Po dovršetku izvida, državno odvjetništvo iz stavka 1. ovoga članka ustupa predmet Uredu, ako smatra da je počinjeno kazneno djelo iz njegove nadležnosti ili izvješćuje Ured da će nastaviti postupak.

Članak 25.

(1) Ako postoje osnove sumnje da je počinjeno kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona i naznake organiziranog kriminaliteta, Ured i policija poduzet će sve što je potrebno da bi se prodrlo u središte zločinačke organizacije, razotkrili njezini članovi i organizatori te prikupili svi podaci i dokazi potrebni za kazneni postupak. S tim ciljem: policija bez odgode izvješćuju Ured o započinjanju i provođenju izvida, za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona za koja su same saznale, a Ured se uključuje bez odgode po svojoj prosudbi, u izvršavanje svojih ovlasti pokretanja i usmjeravanja izvida kaznenih djela (članak 38. stavak 2. točka 1. i 2. ZKP). Ured osobito vodi računa o hitnim izvidima i dokaznim radnjama te mjerama privremenog osiguranja oduzimanja imovinske koristi. O poduzimanju tih mjera savjetuje se s policijom i Ministarstvom financija.

(2) Glavni ravnatelj policije Ministarstva unutarnjih poslova organizira središnje prikupljanje, pohranu i obradu svih obavijesti koje su važne za pokretanje i vođenje kaznenog postupka za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona, a posebice one koje se odnose na identitet, prirodu, sastav, ustroj, lokaciju i aktivnosti grupe ili zločinačke organizacije; veze s drugim grupama ili zločinačkim organizacijama te kaznena djela koja je počinila grupa ili zločinačka organizacija te njezin član ili pripadnik. Središnja evidencija tih obavijesti dostupna je zaštićenom računalnom mrežom Uredu u realnom vremenu.

Članak 26.

Ako izvidi policije ili državnog odvjetništva pokažu da postoje naznake organiziranog kriminaliteta kod kaznenih djela prijevare, uključujući gospodarsku prijevaru i prijevaru osiguranja, kaznenih djela kojima se povređuju prava intelektualnog vlasništva, kaznenih djela prikrivanja protuzakonito dobivenog novca, zloporabe u postupku stečaja, utaje poreza ili drugih davanja, zloporaba ovlasti u gospodarskom poslovanju, nedozvoljene trgovine, izbjegavanja carinskog nadzora i drugih kaznenih djela koja su počinjena s ciljem pribavljanja veće imovinske koristi, Ured će od nadležnih upravnih organizacija Ministarstva financija (Porezne uprave, Financijske policije, Carinske uprave, Financijskog inspektorata, Ureda za sprječavanje pranja novca) zatražiti kontrolu poslovanja pravne i fizičke osobe i privremeno oduzimanje novca, vrijednosnih papira, predmeta i dokumentacije koji mogu poslužiti kao dokaz, te zatražiti obavijesti o prikupljenim, obrađenim i pohranjenim podacima u vezi s neobičnim i sumnjivim novčanim transakcijama. U svom zahtjevu Ured može pobliže označiti potreban sadržaj tražene mjere ili radnje te zahtijevati da ga se o njoj izvijesti, kako bi im mogao biti nazočan Ravnatelj ili zamjenik Ravnatelja. Nepostupanje po zahtjevu ili dulje neizvršavanje zahtjeva predstavlja težu povredu službene ili radne dužnosti.

Članak 27.

(1) Ako postoji sumnja na pranje novca, Ured za sprječavanje pranja novca će:

1. obavijestiti Ured o sredstvu, prihodu ili imovini za koju je na bilo koji način saznao, ako je vjerojatno da je stečena počinjenjem kaznenih djela navedenih u članku 21. ovoga Zakona,

2. od obveznika provedbe mjera sprječavanja pranja novca zatražiti sve podatke o transakcijama i strankama kojima obveznici raspolažu i u roku od tri dana dostaviti te podatke Uredu.

(2) Na zahtjev Ureda, Ured za sprječavanje pranja novca dužan je dati sve raspoložive podatke o transakcijama osumnjičenika za koje postoji sumnja da se radi o pranju novca, kao i izvršiti potrebne provjere s ciljem utvrđivanja postojanja takvih transakcija.

(3) Državni inspektori, ovlašteni za privremeno oduzimanje ili zadržavanje sumnjivih predmeta, sredstava ili imovine, uz obavijest Uredu dostavljaju zapisnik o poduzetoj radnji i prijepis odluke o oduzimanju ili zadržavanju.

Članak 28.

(1) Nadležni sudac izvršenja (članak 43. Zakona o izvršavanju kazne zatvora) dostavlja Uredu sva rješenja u postupku izvršavanja kazne zatvora osuđenika za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona.

(2) Po primitku rješenja o upućivanju na izdržavanje kazne zatvora, Ured može Zatvoru u Zagrebu – Odjelu za psihosocijalnu dijagnostiku i Središnjem uredu Uprave za zatvorski sustav, dostaviti mišljenje o povezanosti osuđenika s drugim članovima zločinačke organizacije, koje se koristi za izradu pojedinačnog programa izvršavanja kazne zatvora i za donošenje odluke o kaznionici ili zatvoru gdje će se kazna izvršavati.

(3) Upravitelj kaznionice ili zatvora obavješćuje bez odgode Ured o svim važnim podacima o osuđeniku za kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona za koje je saznao tijekom izdržavanja kazne zatvora.

III. DJELOKRUG I NADLEŽNOST SUDOVA I POSTUPANJE U PREDMETIMA KAZNENIH DJELA ODREĐENIH OVIM ZAKONOM

Članak 29.

(1) U postupku za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona primjenjuje se Zakon o kaznenom postupku i drugi opći propisi kaznenog postupka osim ako ovim Zakonom nije što drukčije propisano.

(2) U postupku za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona ne primjenjuju se odredbe o skraćenom postupku i izdavanju kaznenog naloga.

Članak 30.

(1) Tijela koja sudjeluju u postupku za djela iz članka 21. ovoga Zakona dužna su postupati hitno ali na način koji ne umanjuje njihovu sposobnost da s jednakom pažnjom istražuju činjenice koje idu u korist ili na štetu okrivljenika.

(2) Bez odobrenja Ravnatelja ne smiju se objaviti podaci o kaznenom progonu u predmetima iz članka 21. ovoga Zakona. Neovlašteno objavljivanje ovih podataka je kazneno djelo odavanja službene tajne iz članka 351. KZ.

Članak 31.

(1) Za predmete kaznenih djela iz članka 21. ovoga Zakona u kojima je tužitelj Ured stvarno i mjesno su nadležni županijski sudovi u Osijeku, Rijeci, Splitu i Zagrebu, osim ako ovim Zakonom nije propisano drugačije.

(2) Županijski sud u Osijeku nadležan je i za područja županijskih sudova u Požegi, Slavanskom Brodu, Virovitici i Vukovaru. Županijski sud u Rijeci nadležan je i za područja županijskih sudova u Gospiću i Puli. Županijski sud u Splitu nadležan je i za područja županijskih sudova u Dubrovniku, Šibeniku i Zadru. Županijski sud u Zagrebu nadležan je i za područja županijskih sudova u Bjelovaru, Čakovcu, Koprivnici, Karlovcu, Sisku, Varaždinu, Velikoj Gorici i Zlataru.

(3) Sud iz stavka 1. ovoga članka nadležan je za suđenje u slučaju sudioništva u kaznenom djelu iz članka 21. ovoga Zakona, kao i u slučaju stjecaja s drugim kaznenim djelom.

(4) Ako je više osoba optuženo za više kaznenih djela iz članka 21. ovoga Zakona i drugih kaznenih djela, a između počinitelja kaznenih djela postoji međusobna veza, provest će se jedinstveni postupak pred sudom iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 32.

(1) U Županijskim sudovima u Osijeku, Rijeci, Splitu i Zagrebu kao i u Općinskim sudovima u Osijeku, Rijeci i Splitu te Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu ustrojavaju se posebni odjeli za predmete kaznenih djela iz članka 21. ovoga Zakona. Odjeli se sastoje od sudaca koji imaju iskustvo na radu u složenijim predmetima.

(2) Suce u odjele iz stavka 1. ovoga članka postavlja godišnjim rasporedom predsjednik suda nakon pribavljenog mišljenja sudačkog vijeća.

(3) U postupku raspoređivanja sudaca na rad te prestanka rada sudaca smisleno se primjenjuju odredbe članka 3. stavaka 5. i 7. ovoga Zakona.

Članak 33.

Na obrazloženi prijedlog predsjednika županijskog suda iz članka 31. stavka 1. ovoga Zakona ili ravnatelja Ureda, Vrhovni sud Republike Hrvatske može odrediti da se suđenje odloži pred drugim županijskim sudom ili pred jednim od općinskih sudova iz članka 32. stavka 1. ovoga Zakona, ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako postoje drugi važni razlozi.

Članak 34.

(1) Vijeća suda koja sude u predmetima iz članka 21. ovoga Zakona sastavljena su od troje sudaca.

(2) Suce u vijeća iz stavka 1. ovoga članka županijskog suda kojemu je predmet dodijeljen na rad odlukom Vrhovnog suda, u smislu odredbe članka 33. ovoga Zakona, određuje predsjednik toga suda iz reda sudaca koji imaju iskustvo na radu u složenijim predmetima.

(3) Optužbu pred sudovima kojima je predmet dodijeljen u rad odlukom Vrhovnog suda u smislu odredbe članka 33. ovoga Zakona, zastupa Ured ili državno odvjetništvo koje odredi Glavni državni odvjetnik, na prijedlog Ravnatelja Ureda.

Članak 35.

(1) Sveukupni rok trajanja istražnog zatvora do podizanja optužnice, ako je istraga produžena (članak 230. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku) može iznositi dvanaest mjeseci.

(2) Ako je u istrazi istražni zatvor produljen prema odredbi stavka 1. ovoga članka, sveukupni rok trajanja istražnog zatvora iz članka 130. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku produžuje se za šest mjeseci.

Članak 36.

(1) Glavni državni odvjetnik može od suda iz članka 31. stavka 1. ovoga Zakona zahtijevati donošenje rješenja o ispitivanju kao svjedoka osobe koja je postala pripadnik zločinačke organizacije:

1. protiv koje je podnesena kaznena prijava ili se vodi kazneni postupak za kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona počinjeno u okvirima zločinačke organizacije i ako postoje okolnosti na temelju kojih se prema kaznenom zakonu pripadnik zločinačke organizacije može osloboditi kazne ili olakotne okolnosti na temelju kojih se kazna može ublažiti,

2. ako je iskaz te osobe razmjernan težini počinjenoga kaznenog djela i važnosti iskaza te osobe za otkrivanje i dokazivanje kaznenih djela počinjenih u okvirima zločinačke organizacije ili njihovih počinitelja, odnosno za otkrivanje i sprječavanje kaznenih djela zločinačke organizacije.

(2) Zahtjev iz stavka 1. ovoga članka Glavni državni odvjetnik može podnijeti na obrazloženi prijedlog Ravnatelja do zakazivanja glavne rasprave u kaznenom predmetu protiv pripadnika zločinačke organizacije iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 37.

(1) Na obrazloženi prijedlog Ravnatelja Glavni državni odvjetnik može sudu iz članka 31. stavka 1. ovoga Zakona, uz zahtjev za donošenje rješenja o ispitivanju kao svjedoka osobe koja je kao pripadnik zločinačke organizacije pravomoćno osuđena, podnijeti i zahtjev za ublažavanje kazne, ako je njezin iskaz važan za otkrivanje i dokazivanje kaznenih djela počinjenih u okvirima zločinačke organizacije ili počinitelja tih kaznenih djela, odnosno za otkrivanje i sprječavanje činjenja kaznenih djela od strane pripadnika zločinačke organizacije.

(2) Uz zahtjev se prilaže izjava iz članka 38. stavka 2. i 3. ovoga Zakona. Tu izjavu osuđena osoba daje pred nadležnim sucem izvršenja u nazočnosti branitelja.

(3) Umjesto zahtjeva iz stavka 1. ovoga članka, Glavni državni odvjetnik može nadležnom tijelu za uvjetni otpust kažnjenika predložiti donošenje odluke o uvjetnom otpustu i prije isteka roka iz članka 158. Zakona o izvršavanju kazne zatvora («Narodne novine», br. 128/99., 55/00., 59/00., 129/00., 59/01., 67/01., 11/02., 76/07 i 27/08).

Članak 38.

(1) Prije podnošenja zahtjeva Ravnatelj će upozoriti osobu iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona prema odredbi članka 288. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku.

(2) Nakon što se osoba iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona izjasni da će u odnosu na kaznena djela iz članka 21. stavka 1. ovoga Zakona odgovarati kao svjedok i na pitanja iako je vjerojatno da time izlaže sebe ili blisku osobu teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu, Ravnatelj će pribaviti pisanu izjavu kojom se ta osoba obvezuje:

1. da će kao svjedok u kaznenom postupku iskazivati istinu i da neće ništa što mu je poznato o kaznenom djelu iz članka 21. stavka 1. ovoga Zakona i njegovu počinitelju prešutjeti,

2. da će kao svjedok u kaznenom postupku iskazivati istinu i da neće ništa što mu je poznato o drugom kaznenom djelu iz članka 21. stavka 1. ovoga Zakona i njegovu počinitelju prešutjeti,

3. da će kao svjedok u kaznenom postupku iskazivati istinu i da ništa što mu je poznato o pribavljenoj imovinskoj ili drugoj koristi ili prihodu, predmetima, pribavljenoj imovini ili drugoj okolnosti u svezi s kaznenim djelima iz članka 21. stavka 1. ovoga Zakona neće prešutjeti i

4. da joj ništa drugo osim onoga što će iskazati kao svjedok nije poznato u svezi s bilo kojim drugim okolnostima iz stavka 2. točke 1. - 3. ovoga članka.

(3) Upozorenje, izjašnjenje i izjava iz stavka 1. i 2. ovoga članka unijet će se u zapisnik koji se prilaže uz prijedlog Ravnatelja iz članka 36. stavka 2. ovoga Zakona.

Članak 39.

Ne može se ispitati kao svjedok (pojedinačni) počinitelj za kojega postoje okolnosti iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona koji je:

1. počinio jedno ili više kaznenih djela ubojstva iz članka 90. KZ, teškog ubojstva iz članka 91. KZ, međunarodnog terorizma iz članka 169. stavka 2. KZ, ugrožavanja sigurnosti osoba pod međunarodnom zaštitom iz članka 170. stavka 2. KZ, uzimanja talaca iz članka 171. stavka 2. KZ, otmica zrakoplova ili broda iz članka 179. stavka 2. KZ, morskog i zračnog razbojništva iz članka 180. stavka 2. KZ, silovanja iz članka 188. KZ stavka 2., 3. i 4. KZ, spolnog odnošaja s nemoćnom osobom iz članka 189. stavka 2., 3. i 4. KZ i spolnog odnošaja s djetetom iz članka 192. KZ,

2. organizator zločinačke organizacije,

3. poticatelj na počinjenje kaznenog djela iz članka 21. ovoga Zakona u cilju da protiv potaknute osobe bude pokrenut postupak za to djelo.

Članak 40.

(1) Zahtjev za donošenje rješenja o ispitivanju osobe iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona kao svjedoka Glavni državni odvjetnik podnosi sudu iz članka 31. stavka 1. ovoga Zakona.

(2) Vijeće nadležnoga suda odlučit će o zahtjevu Glavnog državnog odvjetnika najkasnije u roku od osam dana.

(3) Vijeće odlučuje o zahtjevu na temelju isprava i drugih pisanih dokaza. Prema potrebi, na sjednicu će pozvati Glavnoga državnog odvjetnika te osobu iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona i njezinog branitelja ako ga ima. Glavni državni odvjetnik može ovlastiti Ravnatelja da prisustvuje toj sjednici. Sjednica se održava uz isključenje javnosti.

(4) Svoju odluku može vijeće uvjetovati mogućnošću da Republika Hrvatska nadoknadi štetu osobama kojima je osoba iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona prouzročila svojim kaznenim djelima kao pripadnik zločinačke organizacije.

Članak 41.

(1) Vijeće će odbiti zahtjev Glavnog državnog odvjetnika iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona ako:

1. je podnesen nakon zakazivanja glavne rasprave (članak 36. stavak 2. ovoga Zakona),

2. iskaz svjedoka iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona nije u interesu otkrivanja i kaznenog progona drugih pripadnika zločinačke organizacije.

(2) Vijeće može odbiti zahtjev Glavnoga državnog odvjetnika ako nije vjerojatno da će svjedok iz članka 36. stavka 1. ovoga Zakona dati svoj potpuni i okolnosni iskaz u kaznenom postupku ili je vjerojatno da će uskratiti obavijesti važne za otkrivanje ili sprječavanje drugih kaznenih djela i članova zločinačke organizacije, odnosno razjašnjenje okolnosti pod kojima su ona počinjena.

(3) Protiv rješenja vijeća Glavni državni odvjetnik može podnijeti žalbu u roku od 48 sati. Vrhovni sud Republike Hrvatske će o žalbi odlučiti u roku od 3 dana.

Članak 42.

Rješenjem kojim prihvaća zahtjev Glavnoga državnog odvjetnika vijeće će:

1. dopustiti da se osoba označena u zahtjevu ispita kao svjedok u kaznenom postupku (krunski svjedok),

2. odrediti da se iz sudskih spisa izdvoje zapisnici i službene bilješke te osobe o njezinim ranijim iskazima koje je dala kao osumnjičenik ili okrivljenik ako takvi postoje. Ti se iskazi kao i drugi dokazi za koje se iz njih saznalo ne mogu upotrijebiti kao dokaz u kaznenom postupku.

Članak 43.

(1) Vijeće odlučuje o oba zahtjeva iz članka 37. ovoga Zakona jednim rješenjem.

(2) Vijeće će odbiti zahtjev Glavnog državnog odvjetnika ako iskaz te osobe nije u interesu otkrivanja i kaznenog progona drugih pripadnika zločinačke organizacije.

(3) Vijeće može odbiti zahtjev Glavnog državnog odvjetnika iz razloga navedenih u članku 41. stavak 1. točka 2. i stavak 2. ovoga Zakona.

(4) Protiv rješenja vijeća Glavni državni odvjetnik može podnijeti žalbu u roku od 48 sati. Vrhovni sud Republike Hrvatske će o žalbi odlučiti u roku od 3 dana.

(5) Ako vijeće zahtjev prihvati rješenjem će:

1) dopustiti da se osoba označena u zahtjevu ispita kao svjedok,

2) odgovarajućom primjenom odredbe članak 498. Zakona o kaznenom postupku o preinačenju pravomoćne presude bez obnove kaznenog postupka preinačiti pravomoćnu presudu u dijelu odluke o kazni i ublažiti kaznu za najmanje jednu trećinu do najviše dvije trećine izrečene kazne.

(6) Odredba stavka 5. točka 2. ovoga članka neće se primijeniti ako osudena osoba ispitana kao svjedok nije iznijela sve činjenice i okolnosti iz članka 38. stavka 2. ovoga Zakona ili je dala lažni iskaz.

Članak 44.

Rješenjem kojim prihvaća zahtjev Glavnoga državnog odvjetnika vijeće će odlučiti da se sa onog dijela glavne rasprave u kaznenom postupku protiv pripadnika zločinačke organizacije u kojem se ispituje krunski svjedok isključi javnost.

Članak 45.

(1) Krunski svjedok koji je dao iskaz u skladu s obvezama iz članka 38. stavka 1. i 2. ovoga Zakona i svjedok iz članka 37. ovog Zakona, ne može biti progonjen za kazneno djelo iz članka 21. stavka 1. točke 3. do 6. i stavka 2. ovoga Zakona.

(2) Krunski svjedok i svjedok iz članka 37. ovog zakona odgovara za davanje lažnog iskaza.

(3) Ako nije ranije odbacio protiv njega kaznenu prijavu, Glavni državni odvjetnik će izjaviti da protiv krunskog svjedoka odustaje od kaznenog progona najkasnije do pravomoćnog okončanja kaznenog postupka protiv pripadnika zločinačke organizacije.

Članak 46.

Odredbe članka 45. ovoga Zakona neće se primijeniti i državni će odvjetnik nastaviti kazneni progon ili pokrenuti kazneni postupak:

1. ako krunski svjedok nije iznio sve činjenice i okolnosti iz članka 38. stavka 2. ovoga Zakona ili je dao lažni iskaz,
2. ako krunski svjedok prije pravomoćnog okončanja kaznenog postupka počini novo kazneno djelo iz članka 21. i 39. ovoga Zakona,
3. ako je krunski svjedok u roku od dvije godine nakon rješenja iz članka 42. ovoga Zakona, postao pripadnik zločinačke organizacije i u njenim okvirima počinio kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona.

Članak 47.

(1) Na ispitivanje krunskog svjedoka primjenjuju se odredbe Zakona o kaznenom postupku, osim odredaba članka 286. stavka 1. toga Zakona u odnosu na kaznena djela navedena u članku 21. stavku 1. ovoga Zakona.

(2) Mjere zaštite krunskog svjedoka i njemu bliskih osoba izvan kaznenog postupka provode se prema posebnim propisima.

Članak 48.

(1) Na zahtjev Ravnatelja sudac istrage može protiv osobe za koju postoje osnove sumnje da sama ili zajedno s drugima priprema kaznena djela navedena u članku 21. ovoga Zakona kod kojih razrada plana djelovanja i stupanj njihove povezanosti upućuje na ozbiljnu opasnost po javni poredak, odrediti posebne dokazne radnje, ako policija na drugi način to kazneno djelo ne može otkriti, spriječiti ili dokazati ili bi to bilo skopčano s nerazmjernim teškoćama.

(2) Pisani obrazloženi nalog kojim se mjera određuje i koji sadržava raspoložive podatke o osobi protiv koje se mjera provodi, opis kaznenog djela, način, opseg, mjesto i trajanje mjere koje mora biti primjereno ostvarenju njezinoga cilja, može se tri mjeseca nakon njegova donošenja produljiti za isti rok ako to opravdavaju okolnosti za koje se naknadno saznalo.

(3) Odluku iz stavka 2. ovog članka donosi vijeće iz članka 34. stavak 1. ovog Zakona, posebice vodeći računa o tome da li ostvareni cilj određene mjere odgovara stupnju ograničenja osobnih prava građana ili bi se isti rezultati mogli dobiti drugim, blažim izvidnim radnjama i mjerama.

Članak 49.

(1) Čim sazna za vjerojatnost da određena osoba na svojim bankovnim računima prima, drži ili na drugi način posluje sa prihodima ostvarenima kaznenim djelima iz članka 21. ovoga Zakona, a ti su prihodi važni za izvide i istragu tih kaznenih djela ili podliježu prisilnom oduzimanju prema odredbama Kaznenog zakona, Zakona o kaznenom postupku i Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela, Ured će zahtjevom zatražiti od banke dostavljanje podataka o tim računima. Zahtjev sadrži podatke iz članka 56. stavka 1. ovoga Zakona, ali se sredstva, prihodi i imovina ostvareni kaznenim djelima ne moraju označiti u točnoj visini, ako ona još nije potpuno poznata.

(2) Banka je dužna zatražene podatke sadržane u zahtjevu Ureda, dostaviti u roku određenom zahtjevom. Ako banka ne postupi po zahtjevu, Ured će zatražiti da o zahtjevu odluči sudac istrage.

(3) Sudac istrage će odmah po prijemu zahtjeva Ureda odlučiti. rješenjem. Rješenje se bez odgode dostavlja Uredu koji protiv rješenja ima pravo podnijeti žalbu u roku od 48 sati.

(4) Sudac istrage može rješenjem obvezati banku da Uredu dostavi podatke o stanju računa osobe iz stavka 1. ovoga članka, prati platni promet na računima određene osobe, te da za vrijeme određeno nalogom o praćenju platnog prometa redovito izvješćuje Ured o transakcijama na računu koji se prati.

(5) Za neizvršavanje rješenja suca istrage odgovorna osoba u banci kaznit će se novčanom kaznom u iznosu do 50.000,00 kuna, a banka novčanom kaznom do 5.000.000,00 kuna. Ako i nakon toga ne izvrši rješenje odgovornoj osobi može se izreći kazna zatvora do izvršenja naloga ili odluke a najdulje mjesec dana. O žalbi protiv rješenja kojim je izrečena novčana kazna ili je određen zatvor, odlučuje vijeće županijskog suda. Žalba protiv rješenja o zatvoru ne zadržava izvršenje rješenja.

(6) Kad je sudac istrage donio rješenje stavka 4. ovoga članka, može na zahtjev Ureda pozvati i ispitati članove tijela banke, dioničare, zaposlenike i sve druge osobe koje imaju pristup povjerljivim podacima, u svrhu prikupljanja obavijesti o okolnostima koje je banka saznala na temelju pružanja usluga i obavljanja poslova s pojedinačnim klijentom.

IV. OSIGURANJE PRISILNOG ODUZIMANJA SREDSTAVA, PRIHODA ILI IMOVINE OSTVARENE KAZNENIM DJELOM

Članak 50.

(1) Odredbama ovoga dijela Zakona uređuje se postupak po kojemu Ured i sudovi prethodnim ili privremenim mjerama (mjere osiguranja) osiguravaju prisilno oduzimanje sredstava, prihoda ili imovine u vezi s kaznenim djelima iz članka 21. ovoga Zakona.

(2) Postupak prema stavku 1. ovoga članka nije kazneni postupak i u njemu se na odgovarajući način primjenjuju odredbe Ovršnog zakona («Narodne novine», br. 57/96., br. 29/99., br.173/03, br.194/03, br.151/04, br. 88/05 i 67/08), ako odredbama ovoga Zakona nije što drugo propisano.

(3) Oduzimanje osiguranih sredstava, prihoda ili imovine iz stavka 1. ovoga članka izvršit će se prema odredbama za oduzimanje imovinske koristi u Zakonu o kaznenom postupku.

Članak 51.

Pojedini izrazi upotrijebljeni u ovome dijelu Zakona znače:

1. »sredstvo« - svaki predmet uporabljen ili namijenjen uporabi, na bilo koji način, u cijelosti ili djelomice, pri počinjenju jednog ili više kaznenih djela ili predmet koji je rezultat kaznenog djela,

2. »prihod« - bilo kakvu imovinsku korist pribavljenu kaznenim djelom,

3. »imovina« - nekretnine, imovinska prava, novac te pokretne stvari,

4. »račun« – poslovni oblik prema kojem banka ili neka financijska ustanova obavlja promet novcem ili drugim platežnim sredstvom dopuštajući njegovo polaganje i podizanje za tuđi račun,

5. »predlagatelj« – Ured koji je pokrenuo postupak radi osiguranja sredstva, prihoda ili imovine,

6. »protivnik« – osobu protiv koje se sredstva, prihodi ili imovina osiguravaju u korist državnog proračuna,

7. »predlagatelj« i »protivnik« – u sudskom su postupku »stranke«.

Članak 52.

(1) Postupak osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine iz članka 50. stavka 1. ovoga Zakona vodi, te rješenje o mjeri osiguranja prije započinjanja kaznenog postupka donosi sudac istrage suda iz članka 31. ovoga Zakona. Vijeće od troje sudaca istoga suda odlučuje o žalbi protiv njegovih rješenja.

(2) Za provedbu mjere osiguranja mjesno je nadležan sud koji bi bio mjesno nadležan za provedbu ovrhe.

(3) Nakon započinjanja kaznenog postupka za odlučivanje o produljenju roka na koji je mjera osiguranja bila određena nadležan je sud pred kojim se vodi kazneni postupak. Za odlučivanje u sporovima koji nastanu povodom ovrhe mjesno je nadležan sud provedbe mjere osiguranja.

(4) Ured može predložiti provedbu mjere osiguranja pred drugim stvarno i mjesno nadležnim sudom ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako postoje drugi važni razlozi.

Članak 53.

(1) Postupak prisilnog osiguranja oduzimanja sredstva, prihoda ili imovine iz članka 50. stavka 1. ovoga Zakona pokreće Ured po službenoj dužnosti. U postupku se pazi na čast i dostojanstvo protivnika, a javnost je isključena do pravomoćnosti odluke o mjeri osiguranja iz članka 56. stavka 2. ovoga Zakona.

(2) Postupak je hitan i može se pokrenuti prije kaznenog postupka.

(3) U postupku sud poduzima radnje na temelju podnesaka i drugih pisanih akata, održava ročište za donošenje rješenja o oduzimanju ili osiguranju te ostala ročišta kada smatra da je to svrhovito. Izostanak protivnika s ročišta nije smetnja za njegovo održavanje.

(4) Izvan ročišta sud će saslušati stranku kad to smatra potrebnim.

Članak 54.

(1) Prije podnošenja zahtjeva iz članka 56. stavka 1. ovoga Zakona Ured može od građana prikupljati potrebne podatke.

(2) Sporna vrijednost imovine utvrđuje se vještačenjem prema odredbama parničnog postupka o osiguranju dokaza.

(3) Fizička osoba koja drži isprave i dokaze o izvorima stjecanja osobnih dohodaka i prihoda po bilo kojoj osnovi mora ih predati Uredu ako je vjerojatno da bi se na temelju njih moglo identificirati, locirati i kvantificirati bilo koje sredstvo, prihod ili imovina ostvaren ili povezan s kaznenim djelima organiziranog kriminaliteta. Ako tako ne postupi, Ured će od suda zatražiti protiv nje izricanje mjere članka 268. Zakona o kaznenom postupku.

Članak 55.

(1) Sud će na prijedlog Ureda odrediti mjeru osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine ostvarene kaznenim djelom ako utvrdi da:

1. postoje osnove sumnje da je fizička ili pravna osoba počinila kazneno djelo iz članka 21. ovoga Zakona,

2. postoje osnove sumnje da su ukupna sredstva, prihodi i imovina te osobe stečeni kao imovinska korist od kaznenog djela,

3. vrijednost tih sredstava, prihoda ili imovine prelazi ukupnu svotu od 100.000,00 kuna i

4. postoje osnove sumnje da će počinitelj kaznenog djela iz članka 21. ovoga Zakona prije započinjanja kaznenog postupka ili u njegovom tijeku onemogućiti ili znatno otežati oduzimanje sredstava, prihoda ili imovine primjenom mjere iz čl. 82. st. 2. Kaznenog zakona.

(2) Kao mjeru osiguranja iz stavka 1. ovoga članka sud može odrediti jednu ili više od mjera iz Ovršnog zakona, a osobito:

1. zabilježbu založnoga prava na nekretnini protivnika ili na pravu uknjiženom na nekretnini,

2. koju od mjera osiguranja pljenidbom nekretnina koje nisu upisane u zemljišne knjige, pljenidbom ili čuvanjem ili upravom nad pokretnim stvarima, novčane tražbine, primanja iz ugovora o radu ili službe te svih drugih imovinskih ili materijalnih prava kao i pljenidbu isprava o dionici i drugih vrijednosnih papira protivnika,

3. zabranu banci ili pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa da protivniku ili trećoj osobi po njegovom nalogu, isplati s njegova računa novčani iznos za koji je određena mjera osiguranja. Taj iznos ne može se prenijeti s toga računa dok zabrana traje.

(3) Mjere osiguranja određuju se u korist Republike Hrvatske ili pravne osobe koju odredi ministar nadležan za pravosuđe.

(4) Bilo koja radnja koju protivnik poduzme protivno određenoj mjeri bez pravnog je učinka.

(5) Ukoliko postoji bojazan da se prisilno oduzimanje prihoda iz članka 49. stavka 1. ovoga Zakona ne bi moglo osigurati ili bi bilo povezano s nerazmjernim poteškoćama, sudac istrage će u nalogu banci izdati zabranu iz stavka 2. točke 3. ovoga članka. Zabrana stupa na snagu izdavanjem naloga i traje do donošenja rješenja o mjeri osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine ostvarene kaznenim djelom iz članka 56. stavka 2. ovoga Zakona.

Članak 56.

(1) Zahtjev Ureda za pokretanje postupka iz članka 44. stavka 1. ovoga Zakona sadrži:

1) kratki činjenični opis kaznenog djela i njegov zakonski naziv,

2) podatke o fizičkoj ili pravnoj osobi u odnosu na koju se zahtjev podnosi,

3) opis sredstava, prihoda ili imovine koje ta fizička ili pravna osoba drži,

4) razloge za uvjerenje o postojanju očitog znatnog nerazmjera između vrijednosti sredstava, prihoda i imovine kojima ta fizička ili pravna osoba raspolaže i vrijednosti nadležnim državnim tijelima prijavljenih osobnih dohodaka i drugih primanja,

5) razloge za sumnju da će protivnik osiguranja onemogućiti ili znatno otežati oduzimanje imovine, sredstava ili prihoda primjenom mjere iz čl. 82. st. 2. Kaznenog zakona.

(2) Sud će u rješenju o određivanju mjere osiguranja odrediti da se mjera osiguranja odnosi i na dio protivnikovih sredstava, prihoda ili imovine za koji predlagatelj učini vjerojatnim da se po bilo kojem pravnom temelju nalaze kod protivnikovog bračnog ili izvanbračnog druga, rođaka u uspravnoj lozi, rođaka u pobočnoj lozi do trećeg stupnja zaključno te srodnika po tazbini do drugog stupnja zaključno i posvojenika i posvojitelja.

(3) Sud će u rješenju o određivanju mjere osiguranja odrediti da se mjera osiguranja odnosi i na dio protivnikovih sredstava, prihoda i imovine za koji predlagatelj učini vjerojatnim da se po bilo kojem pravnom temelju nalazi kod druge fizičke ili pravne osobe, osim ako odredi da ima mjesta primjeni pravila o zaštiti poštenog stjecatelja.

(4) Mjeru osiguranja iz članka 55. ovoga Zakona sud određuje odmah, a najkasnije dvanaest sati nakon primitka zahtjeva predlagatelja. U rješenju kojim se određuje mjera osiguranja sud će označiti vrijednost sredstva odnosno iznos prihoda ili koristi ostvarene kaznenim djelom i vrijeme za koje se ona određuje.

(5) Rješenje ostaje na snazi najdulje do proteka dvadeset i prvog dana nakon njegova donošenja, do odluke o žalbi ili do donošenja odluke kaznenog suda o oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

(6) Obrazloženo rješenje o određivanju mjere osiguranja sud će dostaviti protivniku, banci i drugim osobama koje se bave platnim prometom te po potrebi i drugim državnim tijelima.

(7) Danom otvaranja stečajnog postupka nad protivnikom osiguranja vrijednost sredstva ili iznos prihoda ili koristi ostvarene kaznenim djelom određene rješenjem iz stavka 2. ovoga članka smatra se dospjelim iznosom na kojem postoji pravo razlučnog namirenja.

Članak 57.

(1) Najkasnije do proteka roka iz članka 56. stavka 4. ovoga Zakona sud će održati ročište za potvrdu donesenog rješenja. Nedolazak protivnika ne sprječava održanje ročišta.

(2) Nakon saslušanja stranaka, sud će ukinuti ili potvrditi rješenje o mjeri osiguranja.

(3) Sud će ukinuti mjeru osiguranja ako:

1. protivnik učini vjerojatnim da vrijednost sredstava, prihoda ili imovine iz članka 55. stavka 1. točke 3. ne prelazi 100.000,00 kuna,

2. protivnik vjerodostojnim ispravama učini vjerojatnim zakonito podrijetlo svojih izvora sredstava, prihoda ili imovine,

3. protivnik učini vjerojatnim da ne postoji opasnost da će onemogućiti ili znatno otežati oduzimanje imovine, sredstava ili prihoda.

(4) Ako protivnik osiguranja vjerodostojnim ispravama učini vjerojatnim zakonito porijeklo samo dijela svojih izvora sredstava, prihoda ili imovine, sud će ukinuti mjeru osiguranja u odnosu na taj dio sredstava, prihoda ili imovine.

(5) Ako potvrdi rješenje, sud će za rok od šest mjeseci produljiti vrijeme za koje je mjera osiguranja određena, vodeći računa o težini kaznenog djela, opasnosti da bi se bez mjere osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom te imovinskim prilikama protivnika kao i osoba koje je on po zakonu dužan uzdržavati.

(6) Ukupno trajanje produljenja ne može iznositi više od godinu dana.

(7) Ako do proteka roka iz članka 51. stavka 4. ovoga Zakona bude pokrenut kazneni postupak, sud će o održavanju ročišta obavijestiti oštećenika i u pozivu ga upoznati s pravom podnošenja imovinskopravnog zahtjeva. Oštećeni može na ročištu predložiti određivanje privremene mjere osiguranja tog zahtjeva prema odredbama koje vrijede za ovršni postupak.

Članak 58.

Protiv rješenja iz članka 56. stavka 2. i članka 57. stavka 2. ovoga Zakona stranke se mogu žaliti u roku od tri dana od donošenja. Ako povodom žalbe protivnika protiv rješenja o mjeri osiguranja iz članka 55. ovoga Zakona sud to rješenje ukine, može izdati nalog pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa da protivniku ili trećoj osobi na temelju naloga protivnika, uskrati s računa isplatu novčanog iznosa za koji je određena privremena mjera.

Članak 59.

Najkasnije tri dana prije isteka vremena na koje je mjera određena, sud će odrediti njezino produljenje ako se nisu promijenile okolnosti pod kojima je mjera određena.

Članak 60.

(1) Sudac će na prijedlog protivnika ukinuti mjere osiguranja ako kazneni postupak protiv protivnika nije pokrenut odnosno započet najkasnije do proteka godine dana od donošenja rješenja o njezinom određivanju.

(2) Rješenje o ukidanju mjere dostavit će se po službenoj dužnosti osobama iz članka 51. točke 7. ovoga Zakona.

(3) Protivnik može u takvom slučaju od predlagatelja zatražiti naknadu štete prema općim propisima.

Članak 61.

(1) Osiguranje sredstava, prihoda ili imovine u vezi s kaznenim djelima iz članka 21. stavka 1. točke 2. i 3. ovoga Zakona može se u Republici Hrvatskoj odrediti i provesti prema uvjetima propisanim međunarodnim ugovorom i ovim Zakonom.

(2) O zamolnicama stranih sudova odlučuje nadležni sud, a o zamolnicama drugih državnih tijela o davanju obavijesti u svezi prisilnog oduzimanja sredstva, prihoda ili imovine ostvarene kaznenim djelima odlučuje Ravnatelj Ureda.

V. ČUVANJE TAJNOSTI PODATAKA

Članak 62.

(1) Ravnatelj može iz opravdanih razloga u svakom trenutku odrediti da se pojedini predmet za vrijeme kaznenog progona posebno čuva i da sa sadržajem takvog predmeta može biti upoznat samo određeni zamjenik ravnatelja.

(2) Službenici i namještenici zaposleni u Uredu mogu s predmetom iz prethodnog stavka biti upoznati samo onoliko koliko je to potrebno za obavljanje njihovog dijela rada.

(3) O radu drugih osoba na ovakvom predmetu vodi se posebna evidencija koja je propisana Poslovníkom državnog odvjetništva.

(4) Radi zaštite tajnosti Ravnatelj može odrediti da se u upisnicima i drugim evidencijama predmet iz stavka 1. ovoga članka za vrijeme kaznenog progona vodi pod kodnim nazivom.

VI. SREDSTVA ZA RAD

Članak 63.

(1) Sredstva za plaće službenika i namještenika osiguravaju se sukladno zakonu.

(2) Suci koji postupaju u kaznenim predmetima iz članka 21. ovoga Zakona, Ravnatelj i njegovi zamjenici imaju pravo na staž osiguranja u povećanom trajanju, tako da se svakih 12 mjeseci stvarno provedenih na radu računa kao 16 mjeseci staža osiguranja.

Članak 64.

(1) Sredstva za rad Ureda osiguravaju se državnim proračunom Republike Hrvatske prema odredbama Zakona o državnom odvjetništvu.

(2) Osim namjena navedenih u Zakonu o državnom odvjetništvu, sredstva za posebne namjene jesu i:

1. sredstva za naknade stručnim osobama,
2. sredstva za posebne potrebe u kaznenom progonu i postupku,
3. sredstva za troškove postupka.

Članak 65.

Sredstva za potrebnu tehničku opremu i radni prostor osiguravaju se u proračunu.

Članak 66.

Financijsko i materijalno poslovanje Ureda obavlja se na način propisan za državna odvjetništva.

VII. PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 67.

Posebne propise o zaštiti djelatnika Ureda, zaštiti ostalih mogućih objekata od napada donosi ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Članak 68.

Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će propise na donošenje kojih je ovlašten ovim Zakonom u roku od šest mjeseci od dana njegova stupanja na snagu.

Ministar unutarnjih poslova će u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona donijeti podzakonski propis o ustrojavanju i vođenju evidencije podataka iz članka 25. ovoga Zakona.

Članak 69.

Kazneni postupak pokrenut prije stupanja na snagu ovoga Zakona dovršit će se sukladno članku 574. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine”, broj 152/08) i odredbama Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta („Narodne novine“ broj 88/01, 12/02, 33/05, 48/05 i 76/07).

Članak 70.

Danom stupanja na snagu ovoga Zakona prestaje važiti Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (»Narodne novine«, br. 88/01, 12/02, 33/05 i 76/07).

Članak 71.

Ovaj Zakon objavit će se u „Narodnim novinama“, a stupa na snagu 1. srpnja 2009. godine.

OBRAZLOŽENJE

Članak 1. – ovim člankom uređuje se ustrojstvo, djelokrug i nadležnosti Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, njegove ovlasti u kaznenom postupku koje su različite od ovlasti županijskih, odnosno općinskih državnih odvjetništava, raspoređivanje na rad u Ured, te odnos prema drugim tijelima državne vlasti, posebno prema policiji i sudu.

Osim odredbi koje se odnose na ustroj, djelokrug i nadležnost Ureda, te njegove ovlasti Zakon sadrži odredbe o djelokrug i nadležnosti sudova, te postupanje u predmetima kaznenih djela određenih u članku 21. Zakona. Kako međunarodni ugovori koji se odnose na kaznena djela korupcije, organiziranog kriminaliteta i oduzimanje imovinske koristi stečene kaznenim djelima imaju posebne odredbe o suradnji nacionalnih tijela za to su ovim zakonom određena tijela za tu suradnju.

Članak 2. – ovim člankom u stavku 1. propisuje se da je Ured dio državnoodvjetničke organizacije. USKOK istina u odnosu na druga državna odvjetništva ima posebnosti koje su određene ovim Zakonom, ali on je u suštini državno odvjetništvo sa sjedištem u Zagrebu. Što se tiče organizacije i prava i dužnosti Ravnatelja i zamjenika ravnatelja one su u samom kaznenom postupku istovjetne ovlastima državnih odvjetnika i njihovih zamjenika i stoga se u članku 2. i određuje kako se na ustrojstvo i djelatnost ureda, pa dakle i na dužnosti i ovlasti primjenjuju odredbe Zakona o državnom odvjetništvu.

Kako naziv USKOK dovodi u zabludu da je Ured posebno samostalno upravno tijelo odvojeno od državnog odvjetništva, to je u komunikaciji s raznim državnim tijelima, posebno s inozemnim pravosudnim tijelima dolazilo do nesporazuma o tome da li je Ured državno odvjetništvo ili upravno tijelo, te je iz stavka 3. ovoga članka jasno vidljivo da je dio državnog odvjetništva.

Članak 3. - je mijenjan u odnosu na postojeći Zakon u dijelu koji se odnosi na davanje podataka o imovini i sigurnosnim provjerama, jer prema sadašnjem Zakonu o državnom odvjetništvu, a iste odredbe su i u nacrtu Zakona o državnom odvjetništvu svi državni odvjetnici prolaze kroz provjere i moraju dati podatke o imovini. Samim time nema potrebe za posebnim odredbama u o ovom Zakonu.

Uredom upravlja državnoodvjetnički dužnosnik (državni odvjetnik), koji se zbog širih ovlasti i poslova koji su u nadležnosti Ureda naziva ravnatelj. Naime Ured uz ovlasti koje ima državno odvjetništvo ima šire obaveze i ovlasti i u jednom dijelu djeluje kao upravno tijelo.

Kandidat za ravnatelja mora imati uvjete za imenovanje za zamjenika Glavnog državnog odvjetnika propisane Zakonom o državnom odvjetništvu. Ravnatelja imenuje Vlada RH na prijedlog glavnog državnog odvjetnika, time da Vlada RH prije imenovanja traži mišljenje od Državnoodvjetničkog vijeća kao stručnog tijela koje je kvalificirano za davanje mišljenja o stručnosti državnoodvjetničkih dužnosnika.

Članak 4. – ovim člankom određuje vrijeme imenovanja Ravnatelja za rad u USKOK (četiri godine), te dodatne razloge za razrješenje ravnatelja (ako ne pristane na sigurnosne provjere ili ometa njihovu provedbu) Naravno time nije isključena odgovornost i mogućnost razrješenja i vođenja stegovnog postupka po Zakonu o državnom odvjetništvu.

Članak 5. - na čelu USKOK-a je ravnatelj kojem ministar nadležan za poslove pravosuđa određuje broj zamjenika na prijedlog Glavnog državnog odvjetnika. Kako zamjenici ravnatelja imaju iste ovlasti kao i zamjenici državnih odvjetnika to je to bilo nužno u ovom članku i odrediti.

Članak 6. – ovim člankom propisano je da ravnatelj Ureda uz prethodnu suglasnost ministra nadležnog za poslove pravosuđa donosi sistematizaciju radnih mjesta službenika i namještenika.

Članak 7. - Zakonom o državnom odvjetništvu uveden je novi sustav ocjenjivanja zamjenika i državnih odvjetnika, kojim se ocjena temelji na objektivnim pokazateljima o radu dužnosnika i važna je za napredovanje unutar državnog odvjetništva. Ovim člankom je riješeno ocjenjivanje ravnatelja i zamjenika koji rade u Uredu, jer u praksi do sada nije bilo jasno da li ih ocjenjuje državni odvjetnik iz kojeg su došli na rad u USKOK ili ravnatelj kojeg ocjenjuje Glavni državni odvjetnik.

Članak 8. - ovim člankom se propisuje način popunjavanja USKOK-a zamjenicima. Prema članku 4. ovoga Zakona Glavni državni odvjetnik Republike Hrvatske imenuje Ravnatelja jer Glavni državni odvjetnik imenuje županijske i općinske državne odvjetnike. Zamjenici Ravnatelja se ne imenuju u Ured, oni su već imenovani za državnoodvjetničke dužnosnike od strane Državnoodvjetničkog vijeća pa je ovim člankom predviđen prelazak na rad u Ured na određeno vrijeme (četiri godine) i mogućnost povratka u državno odvjetništvo u kojem su imenovani to ih Glavni državni odvjetnik raspoređuje na rad u Ured.

Ovim člankom određeno je da za zamjenika ravnatelja u Ured može biti raspoređen državni odvjetnik ili zamjenik državnog odvjetnika koji je poslije položenoga pravosudnog ispita proveo na radu najmanje osam godina kao sudac, državni odvjetnik, zamjenik državnog odvjetnika, odvjetnik ili kao policijski službenik na poslovima suzbijanja kriminaliteta, te koji ima izražene sklonosti i sposobnosti za istraživanje najtežih i najsloženijih kaznenih djela.

Određeno radno iskustvo bilo je potrebno propisati kako zbog toga jer će Ured u radu imati u pravilu složene i teške predmete, tako i zbog toga što je za suđenje u ovom predmetima nadležan županijski sud. Da bi se osigurala potrebna objektivnost u ocjeni stručnog znanja, sposobnosti i sklonosti ravnatelj je dužan zatražiti mišljenje o radu kandidata od državnog odvjetnika državnog odvjetništva u kojem kandidat radi. Državni odvjetnik to mišljenje daje na osnovu uspješnosti kandidata na radu na složenim predmetima, te na osnovu ocjene o obnašanju dužnosti.

Članak 9. - ovim člankom propisuje se način oglašavanja slobodnog mjesta te da se zamjenici ravnatelja mogu rasporediti na rad u Ured isključivo iz reda državnih odvjetnika i zamjenika državnih odvjetnika koji se jave na oglas. Raspoređuju se na vrijeme od četiri godine te mogu biti ponovno raspoređeni, a ako se ne vraćaju se na dužnost na koju su imenovani od strane Državnoodvjetničkog vijeća.

Članak 10. – ovim člankom određeno je da se na razrješenje zamjenika ravnatelja primjenjuju odredbe Zakona o državnom odvjetništvu, dakle može se razriješiti dužnosti zbog osude za kazneno djelo koje ga čini nedostojnim za obavljanje državnoodvjetničke dužnosti, ako dvaput uzastopce bude ocijenjen da nezadovoljavajuće obavlja državnoodvjetničku dužnost ili izricanjem odluke o stegovnoj kazni razrješenja.

Ovim člankom određeno je da se na razrješenje zamjenika ravnatelja primjenjuju odredbe Zakona o državnom odvjetništvu, dakle može se razriješiti dužnosti zbog osude za kazneno djelo koje ga čini nedostojnim za obavljanje državnoodvjetničke dužnosti, ako dvaput uzastopce bude ocijenjen da nezadovoljavajuće obavlja državnoodvjetničku dužnost ili izricanjem odluke o stegovnoj kazni razrješenja.

Na osnovu citiranih propisa proizlazi da zamjenik ravnatelja mora počiniti stegovna djela pod naročito otegotnim okolnostima da bi bio razriješen od te dužnosti. Međutim u svakodnevnom radu susrećemo se s time da pojedini zamjenici državnog odvjetnika dolaskom u Ured rade na način kako se to radi u redovnim državnim odvjetništvima ne pokazujući pri tome niti posebnu sklonost, niti sposobnost za istraživanje najtežih i najsloženijih kaznenih djela. Istina je da su se ti zamjenici u radu u državnim odvjetništvima isticali, ali dolaskom u Ured ili se nisu snašli, ili su zahtjevi koji se pred njih postavljaju preveliki. Kako nema razloga za redovno razrješenje od dužnosti, a sami ne žele otići natrag na rad u državno odvjetništvo iz kojega su došli ti zamjenici ostaju na radu u Uredu, iako ne ostvaruju rezultate koji se očekuju od zamjenika ravnatelja Ureda.

Članak 11. - odredba ovog članka je važna iz dva razloga. Veliki i složeni predmeti kojima je obuhvaćen veći broj osoba zahtijevaju puno rada i u takvim slučajevima Ured nema dovoljno dužnosnika (zamjenika). Da bi se i u takvim vršnim opterećenjima omogućio učinkovit i brz rad Ureda predviđena je mogućnost da iznimno glavni državni odvjetnik može na prijedlog ravnatelja na jednu godinu uputiti na rad Ured zamjenika državnog odvjetnika ili državnog odvjetnika koji za to vrijeme podliježu svim provjerama kao i zaposleni u Uredu. Pored navedenog uslijed povećanja nadležnosti Ureda potrebno je u nekim slučajevima u manje važnim predmetima uputiti zamjenike iz redovnih državnih odvjetništava za rad u tim predmetima, koje pod nadzorom voditelja Odjela tužitelja mogu rješavati bez većih teškoća.

Članak 12. – propisuje da osim poslova državnog odvjetništva Ured obavlja i poslove prikupljanja podataka, praćenja kriminaliteta iz svoje nadležnosti, te posebno poslove vezane uz sprječavanje korupcije. Dio tih poslova zahtjeva posebna stručna znanja pa se stoga ovim člankom predviđa zapošljavanje u Uredu viših savjetnika i savjetnika, te stručnih suradnika koji takova znanja imaju. Dosljedno kao i kod državnih odvjetnika i na njih se primjenjuju propisi u svezi sigurnosnih provjera, te daju izjavu o imovini koju posjeduju ili njome raspolazu.

Članak 13. – koncepcija rada i opseg poslova Ureda koji mu se daju u nadležnost zahtijeva bitno drugačiji ustroj Ureda u odnosu na ustroj državnih odvjetništava koja imaju odjele za rad na predmetima i prateće službe. Kako bi Ured mogao obaviti poslove koje će imati u svojoj nadležnosti, a posebno da se može upravljati radom Ureda on ima; tajništvo, odjel za istraživanje i dokumentaciju, odjel za sprječavanje pojava korupcije i za odnose s javnošću, odjel državnih odvjetnika koji nastupaju kao tužitelji, odjel za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage i prateće službe

Članak 14. - ovim člankom uređuje se djelokrug odjela za istraživanje i dokumentaciju. Ovaj odjel bitan je za rad Ureda, jer prikuplja podatke i dokaze o organiziranom kriminalitetu, usmjerava suradnju između pojedinih tijela na dugotrajnim izvidima kaznenih djela. Za rad ovoga odjela bitna je funkcija informatičke opremljenosti programima koja mu omogućuje vršenje analiza i usmjeravanje rada na istraživanju pojedinih zločinačkih organizacija.

Članak 15. – u ovom članku uređuje se djelovanje Odjela za sprječavanje pojava korupcije i odnose s javnošću. U stavku 1. ovoga članka određene su njegove zadaće. Odjel provodi edukativnu i preventivnu djelatnost na način da upozna javnost od opasnosti i štetnosti korupcije. Nadalje Odjel po ovlaštenju i uputi Ravnatelja Ureda izvještava javnost o radu Ureda, dok je analitička zadaća u izvješćivanju određena u točki 3. stavak 1. ovoga članka. Odjel na temelju predmeta u radu Odjela tužitelja Ureda sastavlja izvješća i analize o pojavnim oblicima i uzrocima korupcije u javnom i privatnom sektoru te po potrebi potiče donošenje novih i izmjene postojećih zakona i podzakonskih akta.

Članak 16.- ovim člankom uređuje se rad Odjela tužitelja. U svezi rada ovog odjela na osnovu prijedloga Zakona o državnom odvjetništvu moći će se osnovati poseban odjel za vodenje istraga. Odjel tužitelja u suštini ima prava i ovlasti kaznenih odjela redovnih državnih odvjetništava u prethodnom i kaznenom postupku. Kako rad u prethodnom postupku zahtijeva znatna kriminalistička znanja i visoku suradnju državnog odvjetnika i policije, to Ravnatelju i njegovim zamjenicima pomažu u usmjeravanju izvida i istrage kaznenih djela stručni suradnici - kriminalisti.

Članak 17. - određuju se ovlasti Odjela za međunarodnu suradnju i zajedničke istrage. Odjel u skladu s međunarodnim ugovorim a i drugim sporazumima surađuje s nadležnim tijelima drugih država i međunarodnih organizacija. Kada se pojavi potreba za provođenjem zajedničkih istraga s nadležnim tijelima drugih država Odjel određuje članove u zajednička istražna tijela koja se na temelju međunarodnog ugovora ili bilateralnog sporazuma ili na temelju uglavka za pojedinačni slučaj osnivaju radi istrage, kaznenog progona ili zastupanja optužbe pred sudom za kaznena djela iz članka 21. ovoga Zakona u Republici Hrvatskoj ili jednoj ili više stranih država (stavak 1.). U zajedničkim istragama na državnom području Republike Hrvatske Odjel nadzire primjenu domaćih pravnih propisa te poštivanje suvereniteta Republike Hrvatske, i o uočenim nedostacima ili spornim pitanjima koja se ne mogu razriješiti savjetovanjem sa stranim državnim tijelom ili njegovim predstavnicima, obavješćuje bez odgode Ravnatelja (stavak 2.). U slučaju daljnje dvojbe Ravnatelj je dužan zatražiti mišljenje od Ministarstva pravosuđa i Ministarstva vanjskih poslova i europskih integracija. U stavku 3. ovoga članka propisane su zadaće Odjela za potrebe zajedničke istrage, kao i njegove ovlasti u nadzoru stranih istražnih tijela kada ona na temelju posebnih sporazuma poduzimaju hitne istražne radnje na području Republike Hrvatske.

Članak 18. - Tajništvo USKOK-a ima složene zadaće, kako u svezi rukovanja tajnim podacima, tako u svezi kadrovskih poslova. Tajništvo prvenstveno obavlja kadrovske poslove, ali i druge poslove koji zahtijevaju poseban nadzor, jer USKOK ima izdvojene odsjeke u Osijeku, Rijeci i Splitu. Tajništvo ujedno obavlja i druge poslove iz nadležnosti Ureda državnog odvjetnika kako su oni određeni Zakonom o državnom odvjetništvu.

Članak 19. - USKOK je nadležan za progon članova zločinačkih udruženja, pa i onih međunarodnih, čime je povećana opasnost od ugrožavanja sigurnosti. Ovim člankom se naglašava važnost sigurnosti i zaštite objekata i zaposlenika USKOK-a o obzirom na njegovu nadležnost. Člankom se uređuje osiguranje prostorija Ureda osoba, objekata i radnji koje poduzima Ured. Ovo osiguranje provode tjelesnom i tehničkom zaštitom službenici pravosudne policije raspoređeni na rad u Ured. Time da zbog posebnosti rada u Uredu ravnatelj mora biti obaviješten o razmještanju rada službenika i oni podliježu sigurnosnim provjerama.

Članak 20. - Osiguranje USKOK-a provode tjelesnom i tehničkom zaštitom službenici pravosudne policije raspoređeni na rad u Ured. Zbog posebnosti rada u Uredu ravnatelj mora biti obaviješten o razmještanju rada službenika pravosudne policije i oni podliježu sigurnosnim provjerama.

Članak 21. - U člankom 21. novog, ali i sadašnjeg Zakona o USKOK-u je propisana nadležnost Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta.

U stavku 1. točka 1. ovoga članka taksativno su navedena koruptivna kaznena djela za koja je nadležan Ured.

U točki 2. stavka 1. ovoga članka je u skladu s člankom 19. Konvencije Ujedinjenih naroda protiv korupcije određena je nadležnost Ureda za pokretanje kaznenog postupka protiv počinitelja kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 337. stavak 3. i 4. Kaznenog zakona ako je to djelo počinila službena osoba. Kako je pojam službene osobe određen u članku 89. stavak 3. Kaznenog zakona to se radi jasnoće poziva na ovu odredbu.

U točki 3. stavka 1. ovoga članka propisana je nadležnost USKOK-a u svezi organiziranog kriminala na način da je dan katalog kaznenih djela za koja je nadležan Ured. Kako od navedenih kaznenih djela u ovoj točki njih šest sadrži više kvalifikatornih obilježja (članak 124. stavak 3., Članak 125. stavak 2., članak 175. stavak 3., članak 218. stavak 2., članak 234. stavak 2. i članak 235. stavak 2.), a ostala samo obilježje da je djelo počinjeno u sastavu grupe ili zločinačke organizacije to se izrijeком navodi da je za ta djela Ured nadležan samo ako ih počini grupa (članak 89. st. 22. KZ ili zločinačka organizacija (članak 89. st. 23. KZ). Time se osigurava nadležnost Ureda za sve oblike organiziranog kriminaliteta propisane u ovim člancima Kaznenog zakona.

Točkom 4. stavka 1. ovoga članka određeno je da je USKOK nadležan za sve oblike izvršenja kaznenog djela iz članka 173. stavak 3. KZ. Naime kod bilo kojeg oblika izvršenja toga kaznenog djela uvijek se radi o organiziranoj kriminalnoj skupini. Cijeneći težinu i opasnost ovog kaznenog djela nužno je da je za progon počinitelja nadležan Ured.

Točkom 5. stavka 1. ovoga članka određeno je da je ured nadležan i za duga kaznena djela ako su počinjena u stjecađu s kaznenim djelom udruživanja za počinjenje kaznenih djela iz članka 333. KZ, osim za kaznena djela protiv Republike Hrvatske i oružanih snaga.

Dok je točkom 6. stavka 1. ovoga članka uređena je nadležnost USKOK-a za kaznena djela međunarodnih zločinačkih udruženja.

U stavku 2. ovoga članka propisana je nadležnost Ureda za vođenje kaznenog postupka protiv organizatora grupe ili zločinačke organizacije za počinjenje kaznenih djela podvođenja iz članka 195. stavka 2. KZ, nedozvoljene trgovine zlatom iz članka 290. stavka 2. KZ i izbjegavanja carinskog nadzora iz članka 298. stavka 2. KZ kako bi bilo jasno da su i ta djela u ingerenciji Ureda.

U stavku 3. ovoga članka propisana je nadležnost USKOK-a za točno određena kaznena djela koja su u svezi s djelovanjem zločinačkih udruženja.

Članak 22. - Statistički podaci o radu USKOK-a pokazuju kako su najbrojnije kaznene prijave protiv službenih osoba (suci, državni odvjetnici, državni i lokalni službenici) za kazneno djelo iz članka 337. stavak 1. i 2. Kaznenog zakona. Prijave većinom podnose građani i to uglavnom u slučajevima u kojima smatraju da im državni službenici u okviru svojih ovlasti nisu pružili dužnu zaštitu, odnosno kada smatraju kako uslijed zlouporabe državnih službenika nisu ostvarili prava za koja smatraju da im pripadaju. Takove prijave u pravilu osim tvrdnje podnositelja kako se radi o zlouporabi nisu ničim drugim potkrijepljene. Nakon provedenih izvida u najvećem broju tih slučajeva kaznena prijava se odbacuje uglavnom zbog toga jer ne postoji osnovana sumnja da je službena osoba zloporabila svoj položaj ili ovlaštenje. Tako je na primjer za ova kaznena djela USKOK u 2008. godini imao u

radu 498 prijava ili 27% svih prijava u radu (ukupno 1385 prijava). Od ovih 498 prijava riješeno je 386 prijava od toga 348 ili 90% odbačajem. Slični su podaci i za ranije godine. Kako se dakle većinom radi o prijavama koje se većinom odbacuju jer nema djela ili zbog nedostatka sumnje da bi službena osoba počinila kazneno djelo te prijave opterećuju rad USKOK-a koji ionako ima teškoća u radu zbog složenosti pojedinih predmeta. Ovim člankom se određuje da Glavni državni odvjetnik može odrediti da u tim predmetima rade druga odvjetništva, a ako postoji osnovana sumnja da je kazneno djelo počinjeno tad rad na predmetu preuzima USKOK. Na taj način druga državna odvjetništva mogu pomoći u radu USKOK-u na predmetima u kojima je odmah evidentno kako nema osnova za okretanje postupka, a u onim slučajevima kada se takova osnova utvrdi u predmetu će dalje postupati USKOK.

Članak 23. – ovim člankom određene su tzv. "naznake organiziranog kriminaliteta" kao kriminalistički indikatori koji tijelima državnih vlasti, ali i pravnim osobama signaliziraju postojanje kaznenih djela iz nadležnosti Ureda. Ako ta državna tijela i pravne osobe saznaju na bilo koji način za te indikatore dužna su obavijestiti Ured, a u slučaju da uz oznake organiziranog kriminaliteta raspoložu s osnovama sumnje, tj. dokazima da su počinjena kaznena djela dužna su sukladno općim propisima podnijeti kaznenu prijavu.

Članak 24. – ovim člankom uređuje se rad redovnih državnih odvjetništava i policije na početku izvida kaznenih djela kod kojih postoje naznake organiziranog kriminaliteta ili korupcije. Potanje se uređuje postupanje policije, državnog odvjetništva i USKOK-a kada postoje osnove sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progon poduzima po službenoj dužnosti, ako se radi o kaznenim djelima koji ima oznake organiziranog kriminaliteta ili korupcije. U tom slučaju redarstvene vlasti dužne su o tome najprije izvijestiti državno odvjetništvo koje je redovno nadležno, te u dogovoru s njim poduzeti bez odgode potrebne radnje i mjere i o tome odmah izvijestiti Ured. On tada može samo pratiti rad na tom predmeti, ali i može odmah sam preuzeti predmet. Također se određuje kada i pod kojim uvjetima državno odvjetništvo koje je nadležno po općim propisima ustupa predmet Uredu. Ova je odredba potrebna da bi se Ured rasteretio od rada na predmetima kod kojih doduše postoje samo udaljeni indikatori da bi se moglo raditi o predmetu iz njegove nadležnosti. Naime, tijekom dosadašnjeg rada Ureda građani su se često obraćali Uredu tražeći njegovo postupanje iako iz njihovih podnesaka bez dodatnih provjera često nije moglo ocijeniti da li će u konkretnom slučaju biti nadležan Ured ili državno odvjetništvo. Također su i državna odvjetništva u ovakvim slučajevima odmah ustupala predmete Uredu koji je tek nakon izvida odlučivao da li je on nadležan ili nadležno redovno državno odvjetništvo.

Članak 25. – ovim člankom određuje se kako je policija dužna poduzeti sve potrebne mjere da se otkrije djelatnost i članovi zločinačkih skupina, te propisuje suradnja Ureda s policijom tijekom izvida koje vodi Ured. Odredbom stavka 1. ovoga članka određeno je da je policija dužna bez odgode uključiti Ured u svoje odlučivanje o započinjanju i provođenju izvida. Policija u drugim predmetima često izvješćuju državno odvjetništvo tek nakon što je provela izvide kada je već kasno da se državni odvjetnik posluži svojom ovlasti da usmjerava izvide. Stoga je naglašeno da tim izvidima rukovodi Ured.

Stavkom 2. ovoga članka propisan je sadržaj baza podataka o organiziranom kriminalitetu, uvjeti za njihovo prikupljanje i pohranu, time da su Uredu ti podaci dostupni u stvarnom vremenu. Bez toga Ured nije u mogućnosti voditi izvide i koordinirati rad svih istražnih tijela. Sukladno propisima o zaštiti osobnih podataka mogu se prikupljati i pohranjivati samo podaci koji se odnose na identitet, prirodu, sastav, ustroj, lokaciju i aktivnosti grupe ili zločinačke organizacije; veze s drugim grupama ili zločinačkim

organizacijama te o kaznenim djelima koja je počinila grupa ili zločinačka organizacija te njezin član ili pripadnik.

Članak 26. – ovim člankom propisuje se suradnja Ureda sa Poreznom upravom Ministarstva financija u slučajevima kada izvidi redarstvenih vlasti ili državnog odvjetništva pokažu da postoje oznake organiziranog kriminaliteta kod kaznenih djela prijevare, kaznenih djela kojima se povređuju intelektualna prava, gospodarskog kriminaliteta i drugih kaznenih djela koja su počinjena s ciljem pribavljanja veće imovinske koristi, Ured je dužan od Porezne uprave Ministarstva financija zatražiti kontrolu poslovanja pravne i fizičke osobe i privremeno oduzimanje do donošenja presude novca, vrijednosnih papira, predmeta i dokumentacije koji mogu poslužiti kao dokaz o kaznenom djelu ili imovini ostvarenoj kaznenim djelom. Na zahtjev Ureda Ravnatelj ureda ili njegov zamjenik može prisustvovati radnjama koje provodi nadležno državno tijelo.

Članak 27. – kako bi se mogli prikupiti podaci važni za utvrđivanje imovinske koristi i oduzimanje imovine stečene kaznenim djelima Ured za sprečavanje pranja novca dužan je od obveznika provedbe mjera sprječavanja pranja novca (obveznici su određeni Zakonom o sprečavanju pranja novca) zatražiti sve podatke o transakcijama i strankama kojima obveznici raspolaze i u roku od tri dana dostaviti te podatke Uredu. Time se znatno širi informacijska baza Ureda za odlučivanje o postojanju oznaka organiziranog kriminaliteta radi utvrđivanja osnova sumnje da su počinjena kaznena djela iz njegove nadležnosti.

Radi učinkovitog „zamrzavanja“ i oduzimanja imovine stečene kroz organiziranu kriminalnu djelatnost državni inspektori dužni su privremeno oduzeti ili zadržavati sumnjive predmete, sredstava ili imovinu uz obavijest Uredu.

Članak 28. – ovim člankom određuje se da je nadležni sudac izvršenja dužan dostaviti Uredu sva rješenja koja donosi u postupku izvršavanja kazne zatvora u odnosu na osuđenike zbog kaznenih djela iz članka 21. Zakona o USKOK-u, kako u prvostupanjskom tako i u drugostupanjskom postupku, a što znači od rješenja o upućivanju do rješenja o prekidu izdržavanja kazne zatvora ili rješenja o opozivu prekida izdržavanja kazne zatvora. Pojam «u postupku izvršavanja kazne zatvora» obuhvaća i prvu fazu dok osuđenik još nema svojstvo zatvorenika i drugu fazu kada stiče svojstvo zatvorenika. Cilj je pružiti USKOKu dostatne informacije kako bi mogao u predmetima organiziranog kriminaliteta učinkovito sprječavati moguće dogovore kojima je svrha ponovo udruživanje, utjecaj na svjedoke i zastrašivanje osoba koje su voljne surađivati.

Članak 29. - kako se Zakonom radi veće učinkovitosti u pojedinim člancima propisuje postupanje različito od onog propisanog u Zakonu o kaznenom postupku, to je bilo nužno propisati da se Zakon o kaznenom postupku i drugi opći propisi kaznenog prava primjenjuju ako ovim Zakonom nije drukčije propisano.

Imajući u vidu da je Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta u skladu s člankom 21. Zakona nadležan i za taksativno navedena kaznena djela za koja se provodi skraćeni postupak, te je stavkom 2. određeno kako se ne primjenjuju odredbe o skraćenom postupku i kaznenom nalogu jer su za kaznena djela iz članka 21. nadležna četiri županijska državna odvjetništva.

Članak 30. – propisuje hitnost i tajnost provođenja izvida kao bitnu pretpostavku za učinkovito otkrivanje organiziranog kriminaliteta. Uspješne izvide i prikupljanje dokumentacije otežava, a često i onemogućava prijevremeno otkrivanje rada na takvim predmetima, jer su osumnjičene osobe time upozorene i dana im je mogućnost uništavanja

tragova djela i li uništenje dokaza. Zbog toga je ovim člankom određeno da neovlašteno objavljivanje ovakvih podataka u prethodnom postupku je kazneno djelo.

Članak 31. - zbog težine i nužno potrebne specijalizacije u ovim predmetima stvarno su nadležni Županijski sudovi u Osijeku, Rijeci, Splitu i Zagrebu, iako bi po odredbama Zakona o kaznenom postupku za neka od ovih djela bili nadležni općinski sudovi (primanje i davanje mita i dr.). Stavkom 2. ovoga članka određena je mjesna nadležnost ovih županijskih sudova. Stavkom 4. ovoga članka rješava se pitanje u slučajevima kada se kazneni postupak vodi protiv više osoba, od kojih protiv nekih za kaznena djela iz članka 21. Zakona, a protiv drugih za kaznena djela koja nisu u nadležnosti Ureda, ali između svih tih djela postoji povezanost (koneksitet). Na primjer kad protiv organizatora postoji optužba za zlouporabu opojnih droga 173. st. 3. KZ, a organizator ima mrežu suradnika koji međutim postojanja te organizacije nisu svjesni, jer ih je zavrbovao svakog zasebno. U ovom slučaju potrebno je spojiti postupak protiv njegovih suradnika koji bi se inače vodio pred sudom opće nadležnosti s postupkom protiv organizatora, zato jer postoji međusobna veza i povezanost dokaznog materijala.

Članak 32. - ovim člankom određeno je da su četiri Županijska suda u Zagrebu, Rijeci, Osijeku i Splitu koji su nadležni za postupanje u kaznenim djelima iz nadležnosti Ureda, ustrojavaju se posebni odjeli za postupanja u predmetima kaznenih djela iz članka 21. ovoga Zakona. Odjeli se sastoje od sudaca koji imaju iskustva na radu u složenijim predmetima.. Suce u ove odjele postavlja godišnjim rasporedom predsjednik suda nakon pribavljenog mišljenja sudačkog vijeća. U postupku raspoređivanja sudaca na rad te prestanak rada sudaca u ovim odjelima primjenjuju se odredbe članka 3. stavak 5. i 7. ovoga Zakona.

Članak 33. – ovim člankom određuje se mogućnost prenošenja mjesne nadležnosti između sudova iz članka 24. stavak 1. ovoga Zakona na druge županijske sudove i općinske sudove. Do prijenosa mjesne nadležnosti može doći ako je očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako postoje drugi važni razlozi. U praksi je uočeno da je u pojedinim predmetima za koje bi inače bili nadležni općinski sudovi složenost predmeta takva da bi ih uspješno mogli voditi i suci općinskih sudova.

Članak 34. – ovim člankom određuje se sastav prvostupanjskog vijeća. Vijeća županijskog suda pred kojima se provodi suđenje u kaznenim predmetima organiziranog kriminaliteta, sastavljena su od troje sudaca. Vijeće je sastavljano od tri suca jer se na taj način želi izbjeći mogući utjecaj na sudsko vijeće koji je čest u svijetu kod ovakvih predmeta, a ujedno se želi postići nužno potrebna specijalizacija i osiguranje posebnih znanja koja ti suci moraju imati.

Ako je predmet delegiran drugom županijskom sudu suce u vijeće koje će voditi postupak određuje predsjednik toga suda i to ad hoc za konkretni predmet. Prilikom određivanja koji će to suci biti, predsjednik suda dužan je voditi računa da se radi o sucima koji se odlikuju radom na složenim predmetima.

Članak 35. – ovim člankom određuje se da istražni zatvor u istrazi može trajati 12 mjeseci dakle, jer je kod djela iz nadležnosti Ureda može očekivati veliki broj okrivljenika i čestu povezanost s inozemstvom. Kako se produženjem istražnog zatvora u istrazi skraćuje ukupno vrijeme istražnog zatvora određeno u članku 109. Zakona o kaznenom postupku, to je stavkom 2. ovoga članka, za to vrijeme (šest mjeseci), produženo ukupno vrijeme trajanja istražnog zatvora.

Članak 36. – ovim člankom određeni su uvjeti pod kojima Glavni državni odvjetnik može odbaciti prijavu ili odustati od progona protiv pripadnika zločinačke organizacije do zakazivanja glavne rasprave (krunski svjedok). U praksi se ova odredba rijetko primjenjuje jednom do dva puta godišnje i to kod najtežih djela organiziranog kriminala, ako se to djelo na drugi način ne može dokazati članovima zločinačke organizacije.

Članak 37. – ovim člankom propisuje se da prilikom rada na predmetima organiziranog kriminaliteta i to onih najsloženijih i najopasnijih po poredak za koja se izriču dugotrajne kazne zatvora, uočeno je da su u pojedinim slučajevima nakon izricanja presude i njezine pravomoćnosti osuđene osobe voljne otkriti druge članove organizacije i svjedočiti o njihovoj kriminalnoj djelatnosti, a za uzvrat traže da im se kazna ublaži. Jedina mogućnost sada u takvom slučaju je podnošenje molbe za pomilovanje bez ikakve garancije da će ta osoba i biti pomilovana, što u pravilu zbog izlaganja opasnosti u slučaju svjedočenja ne potiče te osobe na suradnju.

Člankom 37. ovoga Zakona, koji je novina, previda se mogućnost nagodbe s tom osobom, ako je ako je njezin iskaz važan za otkrivanje i dokazivanje kaznenih djela počinjenih u okvirima zločinačke organizacije ili počinitelja tih kaznenih djela, odnosno za otkrivanje i sprječavanje činjenja kaznenih djela od strane pripadnika zločinačke organizacije

Ako vijeće zahtjev prihvati rješenjem će dopustiti da se osoba označena u zahtjevu ispita kao svjedok i odgovarajućom primjenom odredbe čl 348. ZKP o preinačenju pravomoćne presude bez obnove kaznenog postupka preinačit će pravomoćnu presudu u dijelu odluke o kazni i ublažiti kaznu za najmanje jednu trećinu do najviše dvije trećine izrečene kazne.

Stavkom 3. ovoga članka dana je mogućnost Glavnom državnom odvjetniku da umjesto predlaganja ublažavanja kazne u slučaju svjedočenja predloži nadležnom tijelu donošenje odluke o uvjetnom otpustu, koja odredba bi se zbog jednostavnije primjene mogla koristiti u slučajevima ako je ta osoba izdržala veći dio kazne.

Članak 38. – ovim člankom propisana su pravila u svezi davanja izjave ravnatelju, osobe koja je spremna surađivati, kao garancije da će krunski svjedok surađivati, te iskazivati sve što mu je poznato. Izjava se prilaže uz zahtjev koji ravnatelj podnosi Glavnom državnom odvjetniku.

Članak 39. – ovim člankom određuje se za koja kaznena djela se ne može primijeniti odredba članka 212. Zakona o kaznenom postupku, što praktično znači kako osoba koja je počinila neko od navedenih kaznenih djela u ovom članku ne može biti „krunski svjedok“.

Članak 40. – ovim člankom propisan je postupak u svezi podnošenja zahtjeva i rokovi u kojima je vijeće dužno odlučiti o zahtjevu. Vijeće odlučuje u roku od 8 dana. Ako prihvati prijedlog može pored ostalog odlučiti da je Republika Hrvatska dužna naknaditi štetu žrtvama kaznenih djela koja je počinio „Krunski svjedok“.

Članak 41. – ovim člankom propisani su razlozi iz kojih vijeće neće prihvatiti zahtjev Glavnog državnog odvjetnika. Vijeće neće prihvatiti zahtjev ako je podnesen nakon zakazivanja glavne rasprave, ako iskaz nije u interesu otkrivanja i kaznenog progona drugih pripadnika zločinačke organizacije.

Vijeće može odbiti zahtjev ako nije vjerojatno da će svjedok dati potpuni i okolnosni iskaz u kaznenom postupku ili je vjerojatno da će uskratiti obavijesti važne za otkrivanje ili sprječavanje drugih kaznenih djela i članova zločinačke organizacije, odnosno razjašnjenje okolnosti pod kojima su ona počinjena.

Članak 42. - ovim člankom određuje se sadržaj rješenja vijeća i dužnost izdvajanja ranijih iskaza i izjava.

Članak 43. – ovim članom određen je sadržaj rešenja iz članka 37. ovoga Zakona. Vijeće jednim rješenjem dopušta ispitivanje osuđene osobe i odlučuje o ublažavanju kazne. U članku su određeni i razlozi zbog kojih vijeće može odbiti zahtjev, te odredba da se ublažavanje kazne neće primijeniti ako svjedok nije dao potpun i istinit iskaz.

Članak 44. – ovim člankom propisana je tajnost rasprave u dijelu u kojem se ispituje krunski svjedok radi zaštite života svjedoka, njegove slobode i života i slobode njemu bliskih srodnika.

Članak 45. - ovim člankom je izrijekom propisano kako krunski svjedok ne može biti progonjen za kazneno djelo organiziranog kriminala, ali odgovara za davanje lažnog iskaza.

Stavkom 3. ovoga članka propisano je kako glavni državni odvjetnik mora odbaciti kaznenu prijavu ili odustati od progona do pravomoćnog okončanja kaznenog postupka protiv pripadnika zločinačke organizacije.

Članak 46. – ovim člankom propisani su uvjeti pod kojima se nastavlja progon protiv krunskog svjedoka, iako je glavni državni odvjetnik odbacio prijavu ili odustao od progona.

Članak 47. - prilikom ispitivanja krunskog svjedoka primjenjuju se sve odredbe osim odredbe članka 286. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku po kojoj svjedok nije obvezan odgovarati na pojedina pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili bliskog rođaka kaznenom progonu, teškoj sramoti ili znatnoj materijalnoj šteti. Ova odredba Zakona o kaznenom postupku ne primjenjuje se jer se prema članku 45. ovoga Zakona ne može protiv tog svjedoka poduzeti kazneni progon za kaznena djela iz članka 21. stavka 1. točke 3. do 6. i stavka 2. ovoga Zakona.

Članak 48. - ovim člankom određuje se da se posebne dokazne radnje iz članka 332. Zakona o kaznenom postupku (praćenje razgovora, snimanje itd), mogu odrediti za kaznena djela navedena u članku 21. ovoga Zakona kod kojih razrada plana djelovanja i stupanj njihove povezanosti upućuje na ozbiljnu opasnost po javni poredak, ne samo radi dokazivanja djela, nego i u slučaju ako policija na drugi način to kazneno djelo ne može otkriti, spriječiti ili dokazati ili bi to bilo skopčano s nerazmjernim teškoćama, dakle i radi sprečavanja a ne samo dokazivanja ovih kaznenih djela.

Članak 49. - ovim člankom određene su obveze banke u slučaju sumnjivih transakcija. Banka je dužna surađivati u izvidima i istraživanju kaznenih djela organiziranog kriminala ili u prisilnom oduzimanju imovine koja je stečena izvršenjem tih kaznenih djela. ako banka odbije zahtjev istražni će sudac u vrlo kratkom roku nakon zahtjeva USKOK-a banci izdati nalog za dostavljanje podataka koji su inače bankina tajna ili da će pratiti sumnjivi platni promet na računima naznačene osobe.

Propisane su i sankcije ukoliko banka ne postupi po nalogu istražnog suca ili oduci vijeća. Propisano je koje osobe se mogu ispitati ukoliko je izdan nalog banci (članovi tijela banke, dioničari, zaposlenici i sve druge osobe koje imaju pristup povjerljivim podacima), a u svrhu prikupljanja obavijesti o okolnostima koje je banka saznala na temelju pružanja usluga i obavljanja poslova s pojedinačnim klijentom, sukladno članku 98. Zakona o bankama.

Članak 50. – ovim člankom određuje se sadržaj odredbi o osiguranju sredstava prihoda ili imovine stečene kaznenim djelima organiziranog kriminaliteta radi njihovog oduzimanja. Zakon u ovom dijelu sadrži odredbe o postupku prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine stečene izvršenjem kaznenih djela korupcije i organiziranog kriminaliteta. Ovim mjerama omogućuje se privremeno oduzimanje imovine stečene izvršenjem navedenih kaznenih djela prije otpočinjanja pa sve do okončanja kaznenog postupka. Ta imovina "zaleđuje" i počinitelj s njom ne može raspolagati do okončanja kaznenog postupka u kojem sud ako počinitelja proglasi krivim odlučuje o oduzimanju te koristi.

Više međunarodnih konvencija koje propisuju obvezu donošenje ovakvih odredbi. To je prvenstveno Konvencija o pranju, traganju, privremenom oduzimanju i oduzimanju prihoda stečenog kaznenim djelom. Također i Konvencija UN protiv transnacionalnog organiziranog kriminaliteta daje obvezu državama strankama da donesu, u okviru svojih pravnih sustava mjere koje su nužne da bi omogućile oduzimanje prihoda od kaznenih djela, imovine, predmeta od drugih sredstava koji su korišteni u počinjenju kaznenih djela. Sva imovina najprije osigurava (sekvestrira) i ako se počinitelju dokaže da je počinio kazneno djelo organiziranog kriminaliteta ta imovina se oduzima po odredbama Kaznenog zakona.

Članak 51. – ovim člankom dane su definicije pojmova koji se koriste u ovom dijelu Zakona.

Članak 52. – ovaj članak sadrži odredbe o nadležnosti suda koji postupka po prijedlogu USKOK-a za „zamrzavanje“ imovine. Rješenje prije započinjanja postupka donosi sudac istrage, a nakon započinjanja postupka sud pred kojim se vodi postupak. Za provedbu mjere osiguranja nadležan sud koji bi bio mjesno nadležan za provedbu ovrhe.

Članak 53. – ovim člankom određuje se da postupak za osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine pokreće USKOK. Zakon određuje da je taj postupak hitan i može se pokrenuti i prije početka postupka. Sudac istrage ili sud nakon održavanja ročišta za donošenje rješenja donosi odluku.

Članak 54. – ovim člankom dana je ovlast USKOK-u za provođenje imovinskih izvida. Stavkom 3. ovog članka izrijekom je propisana dužnost osobe koja drži isprave ili dokaze o izvorima stjecanja prihoda da ih preda USKOK-u, ako je vjerojatno da te isprave ili dokazi mogu pomoći u identificiranju te imovine.

Članak 55. – stavkom 1. ovoga članka propisuju se uvjeti koji se moraju ostvariti kako bi mjera osiguranja bila određena. Stavkom 2. ovoga članka propisuju se koje mjere osiguranja prisilnog oduzimanja sredstava, prihoda ili imovine ostvarene kaznenim djelom iz članka 21. ovoga Zakona određuje sud na prijedlog Ureda. U stavku 4. ovoga članka određeno je kako nakon određivanja mjere je bilo koja radnja koju protivnik poduzme protivno određenoj mjeri bez pravnog učinka. U stavku 5. ovoga članka propisano je da će sudac istrage će u nalogu banci izdati zabranu o isplati novčanog iznosa za koji je određena mjera osiguranja ukoliko postoji bojazan da se prisilno oduzimanje prihoda iz članka 42. stavka 1. ovoga Zakona ne bi moglo osigurati na drugi način ili bi bilo skopčano s nerazmjernim poteškoćama.

Članak 56. – ovim člankom određuje se sadržaj zahtjeva te rok u kojem je sud dužan odrediti mjeru osiguranja nakon primitka zahtjeva. Tak rok je kratak i iznosi svega 12 sati. Međutim, kako sud u tom vremenu ne može ispitati sve okolnosti ovako određena mjera je na snazi najduže do proteka 21. dana od dana donošenja, odnosno i kraće od toga ako se prije ukine ili sud donese odluku o oduzimanju koristi.

Stavkom 2. i 3. ovoga članka određeno je da će se mjera odrediti i na imovinu koja se nalazi kod bliskih srodnika, odnosno kod treće osobe, osim ako se radi o poštenom stjecatelju.

Članak 57. – ovim člankom određeno je da u roku od 21 dan sud je dužan održati ročište za potvrdu donjetog rješenja. Nakon ročišta sud ili potvrđuje mjeru ako su ispunjeni uvjeti iz članka 56. stavak 1. a ukida ju ako se utvrdi da se radi o imovinskoj koristi u manjoj vrijednosti od 100.000,00 kuna, ako okrivljenik vjerodostojnim ispravama dokaže da je imovinu stekao zakonito odnosno da ju je stekao na drugi način a ne izvršenjem kaznenog djela organiziranog kriminaliteta (npr. radom na crno).

Nakon ovog ročišta mjera je na snazi šest mjeseci i može se produžiti do donošenja odluke o kaznenom predmetu, ali najduže jednu godinu.

Članak 58. – ovaj članak određuje žalbeni postupak. Rok za žalbu je tri dana, time da u slučaju ukidanja mjere i vraćanja na ponovno odlučivanje sud može izdati nalog pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa da protivniku ili trećoj osobi na temelju naloga protivnika, uskrati s računa isplatu novčanog iznosa za koji je određena privremena mjera

Članak 59. – u ovom članku određeno je da sud mjeru osiguranja produljuje po službenoj dužnosti ako se nisu promijenile okolnosti, najduže na vrijeme određeno u članku 57. ovoga Zakona.

Članak 60. – ovim člankom određuje se da će se mjera ukinuti ako kazneni postupak nije pokrenut najkasnije godinu dana od dana donošenja rješenja o određivanju mjere.

U slučaju ukidanja predlagatelj može zatražiti naknadu štete po općim propisima. Upravo ova odredba je razlog male primjene mjera „zamrzavanja“ jer nije određeno tko s brine o toj imovini na kojoj mogu nastati znatne štete.

Članak 61. – ovaj članak odnosi se na međunarodnu pravnu pomoć o oduzimanju imovinske koristi stečene kaznenim djelom. U skladu s međunarodnim obvezama osiguranje sredstava, prihoda ili imovine stečene kaznenim djelima iz čl. 21. st. 1. točka 2. i 3. ovoga Zakona može se u Republici Hrvatskoj odrediti i provesti prema uvjetima propisanim međunarodnim ugovorom i ovom zakonom. O zamolnicama stranih sudova odlučuje nadležni sud, a o zamolnicama drugih državnih tijela o davanju obavijesti u svezi prisilnog oduzimanja sredstva, prihoda ili imovine stečene kaznenim djelima odlučuje Ravnatelj Ureda.

Članak 62. – ovim člankom određuje se način postupanja u samom Uredu u slučajevima u kojima otkrivanje podataka o predmetu u ranoj fazi izvida može biti štetno. Kada je potrebno zadržati tajnima podatke, da se izbjegne bilo kakva mogućnost odavanja podataka iz rada Ureda koji se odnose na npr. na izvide velikih posebno opasnih zločinačkih organizacija predmet može se voditi pod kodnim imenom (uobičajeni naziv je „Operativna akcija ...“). S tim predmetom je tada upoznat ograničeni broj osoba.

Članak 63. – ovim člankom uređuje plaće službenika i namještenika zaposlenih u Uredu. S obzirom na prirodu rada u Uredu, na potrebu rada i van radnog vremena u složenim i teškim predmetima mirovinski staž u povećanom trajanju ima ravnatelj i zamjenici ravnatelja.

Članak 64. – ovim člankom uređuje se način osiguravanja sredstava za rad Ureda. Iako je zaštita svjedoka regulirana posebnim zakonom koji predviđa i sredstva za tu namjenu, postoji potreba da se osiguraju nužna sredstva za zaštitu svjedoka dok još nije Glavni državni odvjetnik podnio prijedlog za zaštitu prema odredbama Zakona o zaštiti svjedoka. Zbog toga je potrebno propisati da su sredstva za posebne namjene i sredstva za zaštitu svjedoka ukoliko nisu posebno određena u Zakonu o zaštiti svjedoka. Nadalje, zbog naravi posla Ured mora raspolagati određenim sredstvima koja služe za plaćanje troškova pouzdanicima, suradnicima, za eventualno osnivanje i rad prikrivenih pravnih osoba i dr. USKOK također ova sredstva koristi za davanje otkupnina i druge troškove u svezi provođenja posebnih dokaznih radnji.

Članak 65. i članak 66. – s obzirom na način rada USKOK koristi razna tehnička sredstva koja ne koriste ili ne koriste u tolikoj mjeri druga državna odvjetništva, pa je bilo potrebno propisati da se posebno u proračunu osiguravaju sredstva za tu namjenu. Člankom 66. je određeno kako se bez obzira na posebnosti financijsko i materijalno poslovanje Ureda obavlja se na način propisan za državna odvjetništva, jer je USKOK dio državnog odvjetništva.

Članak 67. - Ured radi na složenim predmetima organiziranog kriminaliteta i opasnost za život zaposlenih je prisutna i realna. Pod pojmom „mogući objekti“ podrazumijevaju se sigurne kuće koje koriste svuda u svijetu za razgovore s okrivljenicima ili osobama koje žele surađivati u posebno opasnim predmetima. Takve objekte treba posebno nadzirati i štiti. Obzirom na stupanj opasnosti nužno je predvidjeti posebne mjere koje se ne primjenjuju u odnosu na druga državna odvjetništva, a koje donosi ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Članak 68. – ovim člankom se određuju se rokovi za donošenje podzakonskih propisa.

Članak 69. i članak 70. - ovim člancima propisuje se da će postupci koji su započeti završiti će se po dosadašnjem Zakonu koji prestaje važiti nakon stupanja na snagu ovog Zakona.

Članak 71. – ovim člankom određuje se dan stupanja na snagu ovoga Zakona. Datum stupanja na snagu veže se uz datum primjene novog Zakona o kaznenom postupku za kaznena djela iz članka 21. ovog Zakona.